

திருக்குறுங்குடி யென்னும் திவ்யக்ஷேத்திரத்தில்

திருக்கோவிற்கொண் டமர்ந்தோங்கி யிருக்கும்

ஸ்ரீ அழகியநம்பியாகிய

ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரணசுவாமிக்கு

திருத்தொண்டனாகியும் விஷ்ணுபக்த சிரோமணியுமாகிய

நம்பாடுவார் சரித்திரம்.

இவை

சேலம் பரம்பூரீ

அருட்கவி, S T வெங்கடராயராலியற்றப்பெற்று

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாச்சார்யோபயவேதாந்த

ப்ரவர்த்தகராகிய

திருக்குறுங்குடி மடாதிபதி

ஸ்ரீ பேரருளாள இராமாநுஜ ஜீயர்சுவாமிகளவர்களுடைய

மடத்தின் பரம்பரையில்

46-வது பட்டம்பெற்று எதீந்திரராய் எழுந்தருளியிருக்கும்

ஸ்ரீமத் சடகோபராமாநுஜ ஜீயர்சுவாமிகள்

அவர்களுடைய நேமணம்போல்

திருநெல்வேலி டவுண் மேலரதவீதி,

ஆரியப்பிரகாசினி அச்சியந்திரசாலையில்,

அச்சிடப்பட்டது.

முதற்பதிப்பு 1921. காப்பி (125)

ரௌத்திரி ஹ 1096-ம் ஞு மார்கழிமீ

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

விளம்பரம்.

இந்த க்ரந்தகர்த்தாவாகிய என்னாலியற்றி அச்சிடப்பட்டிருக்கும் திருக்குறுங்குடி க்ஷேத்திரபுராண சங்க்ரஹக் கும்மியும், டிை திருக்குறுங்குடி ஸ்ரீபேரருளாள ராமாநுஜஜீயர் சுவாமிகளவர்களுடைய மடத்தின் பரம்பரைச்சிறப்பும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்த சிரோமணியாகிய நம்பாடுவார் சரித்திரமும் வேண்டியவர்கள் டிை திருக்குறுங்குடி மடத்தில் கிரையத்திற்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

சேலம் அருட்கவி

S. T. வெங்கடராவ்.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

முருகன் துணை.

சாற்றுக் கவிகள்.

இந்நூலியற்றியவரின் ஞான குருநாதராகிய

பரமஸ்ரீ

திரு. அ சிவானந்த சாகர யோகீசுவரர்

அவர்களா லியற்றியவை.

சீர்மலி திருக்குறுங்குடி நம்பி
சேவடிப் புகழினைப் பாடும்
ஏர்மலி நம்பா டுவன்றிருச் சரித
மெழில்மிகும கான மாகப்
பார்மலி தமிழி லியற்றினன் மடவார்
பாலரு மெளிதுற வுணர்ந்து
கார்மலி நிரையங் கடந்து பேரின்பக்
கதியடைந் தினிதுய்ய மாறே.

செந்தமிழ் மாராட் டிரந்தெலுங் கிந்தி
செப்புகன் னடமுத லான
ஐந்துபா ஷையினுஞ் சுதிலய மமைய
வழுதெனக் கவிசொலுந் திறலோன்
பந்தனை கடந்து சிந்தனைக் கடங்காப்
பரம்பொரு ளிணையடிக் கமலம்
வந்தனை புரியும் வேங்கட ராய
வரகவி யந்தண வேதியனே.

தென்காசி சுவாமி சந்நிதித்தெரு

ச. மாடசாமிப் பண்டாரம் இயற்றியது.

கர்பார் கழனித் திருக்குறுங்கைக் கண்ணர்க் கரிய அடியவராம்
நம்பா டுவாரின் சரிதமதை நாம்பா டுவதே தகுதியென
வம்பார் முளரித் தொடைமார்ப மால்வேங் கடராவ் செவிக்கினிய
செம்பா கமதிற் கீர்த்தனத்தைச் செய்திங் கெவர்க்கு மளித்தனனே.

கடையநல்லூர் ப்ரம்மஸ்ரீ
வெங்கடேசுவர சாஸ்திரிகள் அவர்களாலியற்றியவை.

பதிகொடிருக குறுங்குடிவா ழழகியநம் பியைப்பணிநம்
பாடு வார்நற
கதிகொடிருக் கதைநவின்று னிசைவளர்செந் தமிழ்மொழியின்
கனிந்த பாவால
அதிமதுரக் கருப்பிரதத் துடனொருமுக் கனிரஸஞ்சேர்
ஆரிய தேனும
இதுதருசெந் சுவையளிக்குந் திறமிலதென் றறிவுடையோ
ரியம்பு வாரே.

அன்னவன்யா ரெனின்மறையோன் வரகவிவெங் கடராய
னறிஞர் நண்பன்
நன்னகாசே லத்துறைவோன் நலந்தருதெய் வத்தலசரி
நவிலு நீரான்
கன்னடமா ராட்டிரமிந் திவடுகுசெந் தமிழுணர்வான்
கவிதை வல்லான்
அன்னவனுசூழ் மேதினியிற் பெறலருமோர் புகழுடனீ
டனையன் வாழ்க.

தென்திருப்பேரை தேவஸ்தானம் ஜோஸியர்
ப்ரம்மஸ்ரீ பிச்சுவய்யங்காரவர்களா லியற்றியது.

கனபனசப் பொழிற்குறுங்கை நம்பிநாதன்
கமடுளவா புனைதஸரா ருஹபா தத்துள்
தினமனைசெ செலுத்தியநம் பாடுவான்றன்
சீர்கதிதனைக் கீர்த்தனத்தாற் செய்தான் யாரென்
றுரைவினவி னருட்கவிவெங் கடராய
னெனவுயைபபே னவனுறையூ ரெதுவென் றாலோ
வனவனசத் திருந்துமது காங்கள்பாடும்
வளவயலசூழ் சேலமென வழுத்துவாமே,

வாசுதேவநல்லூர்

ப்ரம்மஸ்ரீ V. நாகமய்யரவர்களா லியற்றியது.

சீர்நலந் திகழ்நம் பாடுவான்சரிதம் சிறந்தநற் றமிழிலன்பாய்
நீர்வளம் பெருகும் சேலமாநகர்வாழ் நேர்கவி வேங்கடராயன்
பார்திசை விளங்கும் நாவலர்க்கமுதாய்ப் பகர்ந்தன னினியநன்வாக்கால்
கார்வளங் குவதுங் கவிவளங் குவதுங் கண்ணியத் தண்ணளியன்றே.

வாசுதேவநல்லூர் தேவஸ்தானம் கர்ணம் குமரகுருபரதாஸன்

ப்ரம்மஸ்ரீ வை. கிருஷ்ணய்யர் அவர்களாலியற்றியது.

சீலந் தருமிகு ஞானமு தித்திடு தீவினை விட்டகலும்
ஞாலம் புகழ்திரு வாழுது றுங்குடி நாதன ருள்மலியும்
தூலந தரித்தவர் யாவரு மேத்திட தூயசு கம்பெருகும்
சேலம் வரகவி வேங்கட ராயன் செப்பிய செந்தமிழே.

வாசுதேவநல்லூர்

ப்ரம்மஸ்ரீ வி. ஆர். வெங்கடராமய்யர் அவர்களாலியற்றியவை.

நிலமண்டில ஆசிரியப்பா.

1

உலகத்திற்குத் திலகம்போன்ற
சுந்தரமான சோதிபுரிதனை
சுகமாயாண்ட சுகுணவானரசன்
சற்கதியடைய சதாமகத்தை
வேதவிதிப்படி விப்பிராமூலம்
வையம்புகழச் செய்யுங்காலை
செய்கைத்தவறால் செனம்மிழந்த
ஜெம்புகம்பாஷைச் சேர்ந்தவனில
சாமபானகுலத்தில் ஜன்மமெடுத்து
கம்பியின்றமகலம்பெரப் பூண்டு
பிறவியைநீக்கி பேரின்பமடைய
பக்தியுள்மேவி பலகாலத்திலும்

மச்சம்கோலம் கச்சபம்சிங்கன்
நந்தன்மைந்தன் தந்திவரதன்
வாமனனராமன் ராமனாதி
பல்அவதாரம் பாரிற்செய்து
பக்தர்குழாத்தை நித்தியங்காக்கும்
முத்தொழில்களுக்கும் மூலமானவன்
குமரியின்பக்கம் அமர்ந்திருக்கின்ற
திருக்குறுங்குடியில் சிறந்துவிளங்கும்
அழகியநம்பியின் கழலிணையேற்றி
கைசிகப்பண்ணில் கானஞ்செய்து
பிறவிப்பிணியின் பீடைதவிர்ந்து
நம்பாடுவானென நற்பெயர்பூண்டவன்
நற்கதைதன்னை சொற்சுவையோடு
செந்தமிழ்ப்பாஷையில் சிறக்கச்சொன்னான்
ஞாலம்புகழும் சேலத்தருட் கவி
வேங்கடராயன் விப்ரஸ்ரேஷ்டனே.

நேரிசை வெண்பா.

2

ஜெம்புகப் பாஷாணச் சேரியிற் றன்செனித்த
நம்பாடு வார்பக்தன் நற்கதையை—அம்புவியிற்
செந்தமிழிற் செப்பினான் சேலத் தருட்கவிஞன்
சுந்தரவேங் கடராய துங்கன்.

கட்டளைக் கலித்துறை.

3

ஞாலம் புகழ்ந்திடு நல்ல குறுங்குடி நம்பிநின்றன்
கோலங்கண் டேத்திடத் தன்முற் பலத்தினைத் துறந்தவித்த
சீலனச் சுத்தனவான நம்பாடு வானின் றிருக்கதையை
சேலம்வாழ வரகவிவேங் கடராயன் செப்பினனே.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரணய நம:

நூல் வரலாறு.

1. கடலேழால் சூழப்பட்ட நெடிய இவ்வுலகின்கண் பூமி பிராட்டியாரின் திருமுகமண்டலம்போல் விளங்கி நீர்வளம், நிலவளம், குடிவளம், மலைவளம்,-முதலிய சகலவளங்களும் மென்மேலும்பெருகி தருமதேவதைக்கு இருப்பிடமாகியும் திருமகள் களிநடஞ்செய்தும் ஜோதிபுரி என்னும்நகரத்தை மநுநீதிவழுவாமல் ஆறிலொருகடமைவாங்கி மன்னுயிர்களனைத்தையும் தன்னுயிர்போல பாவித்து மனோ, வாக்கு, காயங்களை, ஈசுவரனிடத்திலேயேநாட்டி செங்கோல்நடாத்திவந்த சுகுணவான் என்னும் மஹாராஜன் இம்மையில் பெறக்கூடிய பாக்கியங்களையும் பெற்று மகிழ்ச்சியாய்வாழ்ந்து மறுமையிலடையக்கூடிய சாலோகம்,-சாமீபம்,-சாரூபம்,-சாயுஜ்யம்,-என்னும் பதங்கள் நான்கையும் அடையவேண்டுமென்ற பேராவல்மிகுதியால் தன்னுடைய இராஜ்ஜியத்தில் வேதவித்தாகவிளங்கும் பூசுரர்களாதி புரோஹிதர்களையும், மந்திரிபிரதானிகளையும்,-தன்னுடைய அரண்மனைக்கு வரவழைத்து தான்கொண்டிருக்கும் கருத்தைவெளியிட அதைக்கேட்ட சகலமானவர்களும் அறநெறிவழுவாமல்அவனியை அரசுபுரிந்துவரும் ஆண்டவனே, அறங்களையே விருதாகப் பூண்டவனே, இந்நகரில் விப்பிரகுலதிலகராகியும் வேதாகமசாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் கற்றுணர்ந்து தேர்ச்சியடைந்து வேதபாரங்கதராய்விளங்கும் ஸோமசர்மாவென்னும் திருநாமத்தைப் பூண்ட ஒரந்தணரிருக்கின்றார் அவரை புரோஹிதராகக்கொண்டு சகலமனோபீஷ்டங்களையும் அருளக்கூடிய அற்புதமாகிய சத்ரயாகத்தை நடத்தினால் தங்களுடைய திருவுள்ளத்தில்கொண்ட எண்ணம் நிறைவேறுமையாவென்று தெறிவித்துக்கொள்ளவே

மன்னவன் மனமகிழ்ந்து அவ்வாறே தன்னுடைய அமாத்தியர்
களில் சிறந்தபுத்திசாலிகளாகிய விவேகதிவாகரன்,-ஞானசந்த்
ரோதயன,-என்னும் இருவர்களிடம ஸோமசர்மாவை அரண்
மனைக்கு அழைத்துவரும்படி ஆஞ்ஞாபிக்கவே தக்ஷணம் அவ்
வமைச்சரிருவரும் அரசனாணையை சிரமேற்கொண்டு சகலமான
வாத்தியகோஷத்தோடும் திவ்யாலங்காரமாகிய முத்துச்சிவிகை
யையும் எடுப்பித்துக்கொண்டு விப்பிரகுலோத்தமர்வசிக்கும்
மனைக்கேகி வேந்தன்கொண்டகருத்தை நிறைவேற்றும் சுவாமி
யென்று வேண்டி அடிபணிந்து சிரமேற்கரங்கூப்பிநிற்கும் மந்
திரிகளின் மனதிற்கிசைந்து உடனே ஸோமசர்மா பல்லக்கில்
ஆரோகணித்து மங்களகோஷத்துடன் அரசனுடைய சமுகம்
வந்துசேர்ந்தான்.

2. மன்னவன் உடனே சிங்காதனம்விட்டெழுந்திருந்து
அர்க்யபாத்தியமுதலிய அந்தணருக்குச்செய்யும் மரியாதைக
ளெல்லாம் அணுவேனும் வழுவின்றிச்செய்து மறையவராகிய
ஸோமசர்மாவினுடைய பாதங்களில தனதுமணிமுடிபதிய தீர்
க்க தண்டம்சமர்ப்பித்த சுகுணவானாகியவேந்தனுக்கு மறையவ
னாசிகூறி இருக்கச்செய்து அரசன் தெரிவித்துக்கொண்டபிர
காரம் இயாகத்திற்குவேண்டிய சகலமானசாமான்களும் சேகரம்
செய்வித்து இயாகசாலையும் முறைபோலமைத்து ஐம்பத்தாறு
தேசத்து மன்னர் மண்டலீகர்களுக்கும் இயாகமகோத்ஸவப் பத்
திரிகைகளும் அனுப்பி வரப்பட்டவர்களுக்குத் தகுந்தவிடுதி
களும் தயார்செய்து நல்லசுபமுகூர்த்தத்தில் இயாகஞ்செய்விக்
கத்தொடங்கி ஸோமசர்மா புரோஹிதஸ்தானம்வஹித்து மன்
னவனாகிய சுகுணவானுக்கு இயாகதீக்ஷைமுதலிய சுபசடங்கு
களும் செய்வித்து வேதவிதிப்படி மகத்தைநடத்துகையில்
இயாகபௌரோஹித்யம் வஹித்த ஸோமசர்மாவென்னும் விப்
ரோத்தமனானவன் தன்னுடைய ஜென்மாந்தரவினைப்பயனால்
மந்த்ரலோபமாயும், கிரியாலோபமாயும், இஷ்டியை நடத்தியகார
ணத்தால் சூலைநோயேற்பட்டு அதினின்று நிவர்த்தியாகாமலும்,
இயாகத்தை சம்பூரணமாய் நிறைவேற்றாமலும், மரணமடைந்து

தேவர்களிட்ட சாபத்தின்படி மறுஜென்மத்தில் ப்ரம்மராக்ஷஸ
னாயுதித்து மஹேந்திரபருவதச்சாரலில் அடர்ந்தகானகத்தில்
வசித்து மன்னுயிர்களையெல்லாம் ஹிம்ஸித்துக்கொண்டிருந்
தான்.

3. மன்னவனாகிய சுகுணவான் தான் ஆரம்பித்து நடத்
திய மகமானது திரவியலோபமாதி பல குறைவுகளினால் சம்பூர்ண
மாய்நிறைவேறாமல் யாகநஷ்டமாகிய தோஷத்தினாலும் ஸோம
சர்மாவாகிய மறையவனடைந்திருக்கும் ப்ரமராக்ஷஸஜென்மத்
தைப்போக்கி ஸத்கதியடையச்செய்யவும் தானும் சாக்ஷாத் ஸ்ரீ
அழகியநம்பியாகிய ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரணேசனுடைய அழிவில்
லாதகிருபைக்குப் பாத்திரமாகவென்றும் யாகசமையத்தில்
ஸோமசர்மாவுக்கு தேவர்களால் தயவுடனளித்த சாபவிமோச
னப்படிக்கும் தானும் மறுஜென்மத்தில் மஹேந்திரவெற்பின்
தென்றிசையிலுள்ள ஜம்புகபாஷாணமென்னும் நரிப்பாறையி
லுள்ள பறைச்சேரியில் பறையனாகவுதித்து நம்பிச்சாம்பான் என்
னும் நாமம்பூண்டு பூர்வஜென்ம வாஸனாபலத்தினால் சண்டாள
கிருத்தியத்தைத்தழுவாமல் ஈச்வரத்தியானத்துடன் நாட்கழி
த்து எக்காலத்திலும் சாக்ஷாத் வைகுண்டாதிபனை துதித்துக்
கொண்டு தக்ஷிணபதரிகாச்ரமமாகிய திருக்குறுங்குடியில் எழுந்
தருளியிருக்கும் எம்பெருமானாகிய அழகியநம்பியென்னும் ஸ்ரீ
சுந்தரபரிபூரணஸ்வாமிக்குத் திருத்தொண்டனாகி மஹேந்திரபரு
வதத்தின் தாழ்வரையில் பெருகும் சிந்துநதியில் திருப்பாற்கடல்
என்னும் படித்துறையில் ஸ்நானஞ்செய்து அழகியநம்பியை
தினப்ரதியும் தவறாமல் தரிசனம்செய்தும் அஷ்டாக்ஷர நாம
னுடைய திவ்யகல்யாண குணகீர்த்தனங்களையே எக்காலத்திலும்
கைசிகமென்னும் இராகத்திலேயே வீணையிலும் வாக்காலும்
கானம்செய்துவந்ததால் காரணப்பெயராக நம்பாடுவார் என்
னும் திருநாமம்பூண்டு பகவத்பக்திசெய்துக்கொண்டும் சகல
பாபத்தையும் போக்கி அழிவில்லாத முக்தியை அருளும் ஸ்ரீ
ஹரிதினமாகிய ஏகாதசி விரதத்தையும் முறைப்படி அநுஷ்
டித்துவந்தான்.

4. பின்னர் பறையனுகிய நம்பாடுவார் தீர்த்தயாத்திரையும் திவ்யதேசங்களிலோங்கும் மூர்த்திதரிசனமும் செய்யவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டு தான்வசிக்கும் நரிப்பாறையென்னும் ஊரைவிட்டுப்புரப்பட்டுப் பன்னிரண்டுவருஷகாலம்வரையிலும் திவ்யதேசசஞ்சாரமசெய்து அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள புண்ணிய தீர்த்தஸ்நானங்களும் திவ்வியமூர்த்திகளின் தரிசனங்களும செய்துக்கொண்டு மனமகிழ்ச்சியாய்த்திரும்பி தன்னுடைய ஜெனனபூமியாகிய ஜெம்புகபாஷாணம் என்னும் நரிப்பாறைக்கு வந்துசேர்ந்து வழக்கமபோல் சிந்துநதியில திருப்பாக்கடலென்னும ஸ்நானகட்டத்தில் ஸ்ராடி திருமண்காப்பணிந்து ஸ்ரீ அழகிய நம்பியின் திருவடிகளை மனதில்தியானித்து அன்றையதினம் கார்த்திகைமாதமும்,-சுக்கிலபக்ஷமும்,-ஏகாதசியும்,-கூடிய ஸ்ரீ ஹரிதினமானதால் அழகியநம்பியாகிய ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரண சுவாமியை தரிசனம்செய்யவேண்டுமென்று அதிகஆவலுடன செல்லுமவழியில் பூர்வகாலம் இயாகம்நடத்தியசமயத்தில் மந்திரலோபக்கிரியாலோப தோஷத்தின்காரணமாய் தேவர்களால் சபிக்கப்பட்டு பின்னும் அத்தேவர்களாலேயே திருவாய்மலர்ந்தருளிய சாபநிவர்த்தியின் காரணத்தாலும தன்னுடைய பூர்வ ஜென்மத்தின வினைப்பயனாலும் ஸோமசர்மாவாகிய ப்ரம்மராக்ஷதன் சுகுணவானாகிய நம்பாடுவாரென்னும் பக்தனை வழிமறித்து என்னுடைய க்ஷுபாதையைதீர்த்துக்கொள்ள நான் உன்னைக் கொன்று தின்று பசியாருவேனென்று கூற்றுவனைப்போல் எதிரில் நின்று தடுத்துக்கொண்டான்,

5. அத்தருணத்தில் ஸ்ரீ ஹரிபக்தசிரோமணியாகிய நம்பாடுவான் ப்ரம்மராக்ஷதனைப்பார்த்து மனதிற்கிஞ்சித்தேனும் பயமில்லாமலும் தன்னுடைய தேகத்திலும் பிராணனிலும்அணுவளவேனும இச்சையில்லாமலும் இவ்வுலகவாட்கையை வெறுத்து தீர்க்கவைராக்கியத்தையே கடைபிடித்தொழுகும் பரமபாகவதனுனதாலும் தனக்கேற்பட்ட பிராணஹானிக்காக உள்ளத்தில் வருந்தாமல் சாக்ஷாத் ஜெகதீசுவரனுகிய ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரணேசனுடைய திவ்யதரிசனம்செய்வதற்கு இடையூறு நேர்ந்ததே

யென்றும் மகத்தான வியசனமேலீட்டால் ஆற்றொணாத்துயரக்
கடலிலாழ்ந்து தேகமெல்லாம் விடவிடத்து நடுக்கமுற்று மதி
மருண்டு நெஞ்சயர்ந்து நாவுலர்ந்து தனவிருகரங்களையும் சிர
ஸின்மீது கூப்பிக்கொண்டு பெருமூச்செறிந்து ஸ்ரீ அழகியநம்பி
யின திருவடித்தாமரைகளில் தன்கருத்தைநாட்டி ஹே ஆபத்
பாந்தவா,-அநாதரக்ஷகா,-ஆதிமத்யாந்தரஹிதா,-பன்னகசாயி,
பாற்கடல்சயனா,-பதிதபாவனா,-பக்தபரிபாலனா,-அணுமுதல்மே
ருவரை யாவற்றிலும்நிறைந்துள்ள பரிபூரணா,-புராணபுருஷா,
புண்யஸ்லோகா,-கருணாபரணா,-கார்முகில்வண்ணா,-கமலக்கண்ணா
கெருடவாஹனா,-கௌஸ்துபமணிபூஷணா,-சங்க, சக்கர,—கதா,
பத்ம,-சாரங்க,—நந்தக,—பீதாம்பரதரா,—சகல புவனாதாரா,—
சாக்ஷாத் ஸ்ரீமகா லக்ஷ்மிக்கிருப்பிடமாகிய அழகியவக்ஷஸ்
தலத்தாலோங்கும் சர்வேஸ்வரா, உன்னுடைய திவ்யதரிசனார்த்த
மாகவரும் இவ்வடியேனுக்கு இச்சமயத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும்
ஆபத்தைப்போக்கிப் பாதுகாக்க உன்னையன்றி வேறுகதியுண்
டோ? முதலையால்பிடிக்கப்பட்ட கெஜேந்திரனுடைய முறை
க்குவந்து தக்ஷணமே ஓடோடியும்வந்து கராவின்கழுத்தை உன்
னுடைய திருக்கை சக்கரத்தாலரிந்து கரிராஜனை இரக்ஷித்த
கஜேந்திரவரதா? தந்தையால்விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனை
களுக்கு சற்றேனும்பயப்படாமல் உன்னையே துதித்துவந்த
ப்ரஹ்லாதாழ்வானுடைய திடபக்திக்குவந்து ஸ்தம்பத்திலிரு
ந்து நரசிங்கமாக ஆவிர்பவித்து துஷ்டனாகிய ஹிரண்யகசிபுவி
னுடைய மார்பைப்பிளந்து இராக்கதசம்ஹாரம்செய்து திரி
லோகத்தையும் ப்ரஹ்லாதாழ்வானையும் காத்தருளிய அஷ்டா
க்ஷரஸ்வரூபனே?—குடிலசித்தத்தையுடைய கௌரவர்களால்
ப்ராணவஸ்தைக்கும் மேலாகிய மானபங்காவஸ்தையிலுமூன்று
முறையிட்டுக்கதறிய பாஞ்சாலியின் மானத்தைக்காத்திரக்ஷித்த
ஸ்ரீகோபாலகிருஷ்ணா? இன்னும் பூமி, விண், பாதாளம், என்
னும் மூன்றுலகத்திலுமுள்ள துர்ஜனர்களைசிக்ஷித்து சர்ஜனர்களை
இரக்ஷிப்பதற்காக அந்தந்த சமயங்களுக்கேற்றதாக ஈரைந்தவ
தாரங்களெடுத்தும் இணையற்ற பலதிருவிளையாடல்களைப்புரிந்
தும் பக்தவத்ஸலனென்னும் பிருதைவஹித்த பரந்தவனே?

இதநருணம் மகாபாபியாகிய இவ்வரக்கன்னையிலகப்பட்ட எனனைபபர்துகாதது உனனுடையதிவவியதரிசனததைத அடியே னுககிந்து பரிபாலிக்கவேண்டும். ஸ்ரீமந்நாராயணாவென்று? பற்பல விதமாய்த்துதித்து பின்பு ப்ரம்மராக்கதனைபபார்த்து பிராண பிதியென்பது சற்றேனுமில்லாமல் தன்னிருகரங்களையும் சிர ஸின்மீதுகூப்பி பரமதயாளுவே பகவானை தரிசிக்கப்போகும் அடியேனை தயவுசெய்து விட்டுவிடவேண்டுமென்று அநேகவித மாய்க்கேட்டும இராக்கதன்கேட்காததினால் பக்தன் நானசென்று அழகியநம்பியை தரிசனம்செய்துவிட்டு உடனேவந்து உனக் கிரையாகின்றேன் அப்படிக்கு நான் வராமற்போவேனேயாகில் ஏகாதசிவிரததைக்கெடுத்தவர்கள் அடையும் நரகததை நா னடைவதுமன்னியில் நான் அநுஷ்டித்துவரும் ஏகாதசிவிரத பலனையும் நான் எக்கணமும் கைசிகராகப்பண்களால் கானம் செய்துவரும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திவ்வியநாமஸங்கீர்த்தன குணகணபலனையும் இழந்துவிடக்கடவேனென்றும் இனனும் முக்கியமாகிய பதினைகு சததியவாக்குசளும்புகன்று ஸ்ரீஅழ கியநம்பியைசாக்ஷியாவைதது ஆணையிட்டுக்கொடுத்து ப்ரமமராக் கதனுடைய அநுமதிப்பிரகாரம அதிகருதூகலத்துடன் பகவத் தரிசனத்திற்குச்சென்று தான் பறையனானதால் ஆலயததிற் கனுகாமல் அதிகதூரத்திலநின்று அழகியநமபியைததோததி ரம்செய்து வழககம்போல் கைசிகஇராகத்திலேயே பற்பலவித மான பண்களைப்பாடிக்கொண்டு தரிசிக்கவென்று ஆலயததின் முனபாகததிலோங்கும் திருததேரடியில நின்று நமபியை உள் ளன்புடன் உற்றுப்பார்க்கலானார்.

6. இவ்விதமாய் பக்தனாகிய நம்பாடுவான் பகவானை தரி சிக்கப்பார்க்க இடையில் நம்பியின் சந்நிதியில் பலிபீடமும், துவஜஸ்தம்பமும், கெருடாழ்வாரும், இருப்பதால் தனக்கு நம் பியினுடையதரிசனம ஆகாமல் மறைந்திருப்பதினால் மனவருத்த முற்று நம்பாடுவான் தோத்திரமசெய்யவே பகவான் பக்தன் பால்கிருபைகூர்ந்து பலிபீடத்தையும், துவஜஸ்தம்பத்தையும் வட்டபுரமாகச்சற்று விலகியிருக்கச்செய்ததும் தன்னுடைய் நெடிய

காக்ஷிக்குத்தகுந்தபடி உயர்ந்துவிளங்கும் சந்நிதிகெருடாழ்வா
ரை பக்தன்காரணமாக ஒதுங்கியிருக்கும்படிச்செய்தும் பக்தனு
டைய மனமகிழத்தன்னுடைய திவ்யதரிசனத்தையும் கருணை
யுடனளித்தான. பக்தனாகிய நம்பாடுவான் அழகியநம்பியை திரி
கரணசுத்தியாயும் தன்னிருநயனங்களும்குளிர தரிசனம்செய்து
அநேகவிதமாய்த்துதித்து கண்களிலானந்தபாஷ்பம் பெருக
தேகபரவசனாய் திவ்யநாமஸங்கீர்த்தனங்களை கைசிகஇராகத்
தில்பாடியும் மெய்மறந்து ஆனந்தத்திருக்கூத்தாடியும் உடல்
பொருளாவியையும் நம்பிக்கே அர்ப்பணம்செய்து நெடுநேரம்
தரிசித்து ப்ரம்மானந்தவாரிதியிலாழ்ந்து பின்னர் அத்தலம்விட்
டகன்று சத்தியத்திற்குட்பட்டு ப்ரம்மராக்கதனுக்குத் தன்னு
டலை திரிகரணசுத்தியாய் ஆகாரமாயளிப்பதற்காக அதிதீவிரமாய்
அரக்கன்வசிக்கும் கானகத்தை நோக்கிச்சென்றான்.

7. இவ்வித திடசித்தத்துடன் நம்பாடுவான் செல்லும்
வழியில் சர்வவியாபியாகிய எம்பெருமான் ஓர் விருத்தவேதிய
னுருக்கொண்டு பக்தனிடமுன்பக்கத்தில் வழிமறித்துநின்றுக்
கொண்டு இவ்வழியாகச்செல்லவேண்டாம் கொடிய இராக்கதர்
களும் துஷ்டமிருகங்களும் வசிக்கும் அடர்ந்தகானகத்தைச்
சேரவும்செய்து உனக்குப்ராணஹானியும்நேரிடுமாகையால்வேறு
வழியாகப்போவென்று தடுத்துக்கொண்டு பக்தன்பக்கல் அணு
கவே நம்பாடுவான் தன்னிருகரங்களையும் சிரசின்மீதுகூப்பிக்
கொண்டு மிகுந்ததாழ்மையாய் ஆண்டவரே அடியேன் சண்டா
ளன் உயர்குலத்தோர் என்பக்கம்வரலாகாதென்று விலகிவிலகி
ஓடியும் மாயாப்பிராம்மணன் விடாமலே அடுத்தடுத்துப் பற்பல
நீதிகளைக்கூறித் தடுத்துக்கொள்ள பக்தன் மறையோனைப் பல
விதமாய்ப்பிரார்த்தித்து சுவாமி அடியேன் ஒருபிரம்மராக்கதனு
க்கு ஆகாரமாவதாக வாக்களித்திருப்பதால் சத்தியம் தவரமாட்
டேன் இவ்வழியாகத்தான் செல்வேனென்ன மாயாபிராம்மண
னாகிய பகவான் பக்தனுடையமனதைப்பரிக்ஷிக்க பலவிதத்தில்
போதித்தும் பயபயங்களைக்காட்டியும் பாகவதோத்தமன் சத்தி
யத்தைப்பார்க்கிலும் இவ்வாக்கைபெரிதல்லவென்று உறுதியா

ய்க்கூறி நான் இவ்வழியாகவேசென்று அடியேன் பிரம்மராக்ஷ தனுக்கேஆகாரமாய் அநித்யமாகிய இவ்வுலகவாட்கையைவெறுத்து நசுவரமாகிய இந்ததேகத்தையும்விடுத்து சாக்ஷாத் ஜெகதீசவரனாகிய ஸ்ரீசுந்தரபரிபூர்ணேசனுடைய திருவடித்தியானபரனாய் எக்காலத்திலும் அழிவில்லாத மோக்ஷத்தையே அடைகுவேனென்று ஸ்ரீ அழகியநம்பியின்பேரில் ஆணையிட்டு உறுதியாகச்சொல்லவே மறையவனுருவாய்வந்த எமபெருமான மனதில் அதிகமகிழ்வடைந்து இவனைப்போன்ற உண்மையான பரமபாகவதன் வேறு உண்டோவென்று திருவுள்ளததில களிப்புற்று மேனுக்கு அவனிடத்தில் வெறுப்புற்றவரைப்போல் பாவனை காட்டி ஆனால் உன்தலைவிதியென்று வருததமடைந்தவரைப்போல் சொல்லிக்கொண்டு பக்தனிடமிருநதகன்று மறைந்து விட்டான்.

8. பக்தசிரோமணியாகிய நம்பாடுவான் அதிசீக்கிரமாக ஓடோடி பிரம்மராக்கதனிடம்சேர்ந்து ஐயனே, அடியேனைப் புனிதனாக்குவதற்காக அகஸ்மாத்தாய் வழிமறித்தென்முன்றோன்றிய புண்ணியவானே, இவ்வடியேன் இதோவந்துவிட்டேன் என்னை இந்தக்ஷணமே கொன்றுதின்று உன்னுடைய கொடிய பசியைத்தணித்துக்கொள்ளும் ஆப்தனேயென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு மானிடஜென்மத்துக்குரிய மரணபயம் சற்றுமிலலாமல் தத்சமயத்தில் மலர்ந்தசெந்தாமரைக்கொப்பாக குளிர்ந்தமனதை விளக்கிக்காட்டும் அலர்ந்தமுகத்தோடு தன்முன்பில்நிற்கும் ஹரிபக்தசிரேஷ்டனைக் கண்டமாத்திரத்தினாலும் முற்பிறப்பில் இயாகசமையத்தில் தேவர்களாலளித்த சாபத்தினுடையவும் அவர்களாலேயே மறுபடியும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய அநுக்கிரஹப்பிரபாவத்தினாலும் தன்னுடைய சாபம் நிவர்த்தியாகி சதகதி அடையும சமையம் வநதுவிட்டதாலும் ஸோமசர்மாவாகிய பிரம்மராக்கதனுக்கு முன்னிருந்த எண்ணமெல்லாம நீங்கி நல்லஞானமுதித்து,உன்னைநான்புசியேன், நீ பரமபாகவதோத்தமன் நீ அநுஷ்டித்துவரும் ஏகாதசி விரதபலனையும் பகவானுடைய திவ்யகல்யாணகுணங்களை கைசிகஇராகத்தில் அநேக

புண்களாகப்பாடி அதினால் நீ அடைந்திருக்கும் பலன்களையும் எனக்குத் தத்தம்செய்துகொடுத்துவிட்டு நீ சுகமாகப்போவென்று சொன்னான்.

9. அதைக்கேட்ட நம்பாடுவான் நான் ஏகாதசிவிரதபலனையும் கைசிகபண்பலனையும் உனக்கு தத்தம்செய்துக்கொடுப்பதாக வாக்களிக்கவில்லை முன்சொன்னபடி என்னைத்தான் நீபுசித்து உன்னுடைய பசிதீர்ந்து நீ திருப்தி அடையவேண்டுமென்று பக்தன்சொல்லவும், பிரம்மராக்கதன் உன்னைநான்புசியேன் நீ அநுஷ்டித்துவரும புண்ணியபலனைத்தான் எனக்கு நீ கொடுக்கவேண்டுமென்றும், இருவரும் ஓயாமல் வாக்குவாதம் செய்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

10. இவ்விதமாய் வழக்கிட்டுக்கொண்டிருக்கும் இவ்விருவர்களுக்கும் பூர்வஜென்மத்தில்கிடைத்த சாபம் நிவர்த்தியாகி சத்கதி அடையக்கூடிய நற்காலம் நெருங்கிவிட்டபடியாலும் பகவானுகிய மாயாமறையோன் அவ்விடமும்தோன்றி இருவர்களுடைய வழக்கையும்கேட்டு பக்தனை தனியாக அழைத்துச்சென்று மத்யஸ்தம்செய்பவனைப்போல் பாவனைகாட்டி பக்தனிடம் பிரம்மராக்கதன்கேட்கும் ஏகாதசி விரதபலனையும் கைசிகப் பண்பலனையும் தத்தம்செய்துக்கொடுத்துவிட்டுப் போம்பிள்ளாய் ஏன் அநியாயமாக உன்ஜீவனை நீயாகவே இழக்கமன்றாடுகின்றாய் ஏகாதசியைக்கண்டதுயார் ? கைசிகத்தைக்கண்டது யார் ? இவைகளெல்லாம் வாக்சாதுரியமுள்ள நாவலோர்களால் எழுதிவைத்த புராணக்கட்டுக்கதையேயொழிய வேறுண்டோ பைத்தியக்காரனே ? சுவற்றைவைத்துக்கொண்டல்லவா சித்திரம் எழுதவேண்டுமென்ற பழமொழியும் நீ அறிந்திலேயோ ? அந்தோ ? ஆக்கையிருந்தாலல்லவா அளவற்றசற்கருமங்களைச் செய்து அகிலசாம்பிராஜ்ஜியங்களையும் பெறலாம் ஆக்கையழிந்தபின் வேறுபோக்குண்டோ ? உன்மத்தனே ? இவ்வுலகில் அளவிலடங்காத மகாயோகிகளும் தபஸ்விகளும் ஸ்வாஸபந்தனத்தாலும் அஷ்டாங்க யோகாப்பியாஸங்களாலும் கற்பஸா

தினங்களினாலும் அநேகஆயிரவருஷகாலமாக இவ்வுலகில் உயி ருடனிருந்து அவரவர்களுக்குரிய சதஸாதனங்களைச் செய்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் அப்பேர்ப்பட்ட மஹான்களைக்காட்டி லும் நீ புத்தியிலுயர்ந்தவனோ? அல்லது ஜாதியிலுயர்ந்தவனோ? அல்லது தவததிலுயர்ந்தவனோ? கலவியிலுயர்ந்தவனோ? என் வார்த்தையை உல்லங்கனம்செய்யாமல் பிரம்மராக்கதன் கேட் கப்பட்ட பலன்களை தத்தம்செய்துக்கொடுத்துவிட்டு சுகமாய்ப் போவென்றும், பக்தனைவிட்டகன்று, பிரம்மராக்கதனை தனியாக அழைத்துச்சென்று உனக்கு வெகுவில்கிடைக்கும் ஆகாரத்தை ஏன் இழக்கமுயலுகின்றாய் நரமாமிசங்கிடைப்பது அதிகதுர் லபம் நீபிரயத்தினம்செய்யாமலே உன்னுடைய பாக்கியவஸத் தால் பலவந்தமாய்க்கிடைக்கும் ஆகாரத்தை விணாகவிட்டுவிடா மல் நரனை இக்ஷணமேகொன்றுதின்று சுகமாகஇருப்பாயென் றும் "அன்னமயம்ப்ராணமயமென்று" கலைகளிலபுகலுவதை நீ இராக்கதனாகையால் அறியமாட்டாயென்றும் ஒவவொருவரிட மும் தனிததனியாக தன்னால்கூடியவரையிலும் போதித்து அவ விருவர்களுடைய மனதைப்பரிக்ஷிததுப்பார்ததும் அவ்விருவர் களுடைய மனோதிடத்திற்கு சந்தோஷமடைந்து பகவானாகிய மாயாமறையோன நம்பாடுவானிடம, நீ அநுஷ்டிததுவருப, ஏகா தசிவிரதபலனையும், கைசிகப்பண்பலனையும, முழுவதும் கொடுக் காவிட்டாலும் ஒவ்வொரு புண்ணியபலன்களிலும பதினாறில் ஒருபங்காவது இவ்வரக்கனுக்கு நீ தத்தம்செய்துக்கொடுதது இவ்வரக்கனுடைய மனதைத்திருப்திசெய்வித்தேதான் தீரவே ண்டுமென்று தானே மத்தியஸ்தனாகவும் நியாயாதிபதியாக வுமிருநது தீர்ப்புசெய்யவே அவ்விதம் பக்தனாகிய நம்பாடுவாரும் ஒவ்வொரு புண்ணியபலன்களிலும் பதினாறில் ஒருபங்கு தத்தம் செய்துக்கொடுக்க அதை திரிகரணசுத்தியாக ஏற்றுக்கொண்ட பிரம்மராக்கதனும் திருப்தி அடைந்தேனென்னவும் அன்றைய தினம் கார்த்திகைமாசததிய சுக்கிலபக்ஷத் தேகாதசியுமானதால் பகவானாகிய ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரணேசன் திருவுளமகிழ்ந்து பக்த ரிருவர்களுக்கும் முன்ஜென்மததினுடைய வரலாற்றையும் சாபம் கிடைத்தவிவரமும் அவரவர்களுக்கே மனதிற்றோன்றும்படிக்

ருக் திருவருள்புரிந்தும் ஸோமசர்மாவென்னும் விப்ரோத்த
மன் முற்பிறப்பில மந்திரலோபக்கிரியாலோப தோஷத்தால்
இயாகத்தைநடத்திவைத்து அதினாலடைந்த பிரமராக்ஷத
ஜென்மத்தை சுருணவானாகிய யோக்தன திரவியலோபதோஷத்
தால் சண்டாளகுலத்திற்பிறந்திருக்கும நம்பாடுவாரென்னும ஸ்ரீ
ஹரிபக்தனால் நிவர்த்திசெய்வித்தும பக்தனையும சண்டாளஜென
மத்திலிருந்து ஜென்மஸாபல்யமாக்கி அவனுக்கும் ஸத்கதியளி
க்கத்தானே காரணபூதனாகயிருந்து அடியார்களிருவர்களிடத்தி
லும் திருவுளங்கூர்ந்து இருவருக்கும் ஏககாலத்தில தக்ஷணமே
தன்னுடைய சுயரூபத்துடன் ஸ்ரீபூமிநீளாசமேதனாகவும கரு
டாரூடனாகியும திவ்வியதரிசனமளித்து இருவர்களுடைய கார
ணஜென்மத்தையும போக்கி அம்பரத்தினின்று அமரர்கள் கற்
பகமலர்களைவருஷிக்கவும் தேவதுந்துபிகள் முழங்கவும் நாரத
தும்புராதிகள தேவகானமசெய்யவும் அப்ஸரஸ்திரீகள் நாட்
டியமாடவும் தன்னுடைய சாக்ஷாத்காரமாகியும் அழிவில்லாதது
மாகியுமுள்ள சாலோக, சாமீப, சாரூப, மென்னும் மூன்று
பதத்திற்கும்மேலாகிய சாயுஜ்யபதத்தைக்கொடுக்கவே, பக்தரிரு
வர்களும் வேதங்களாலும் புகழ்ந்துரைக்கவொண்ணாததாகியும்
மகாயோகிகளாலும் காணக்கிடைப்பதற்கருமையாகியும சகல
காரணகர்த்தவத்துவங்களுக்குடையவனாகியும், ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி,
ஸம்ஹாரமாகிய முத்தொழில்களுக்கதிபனாகியும சகல அண்ட
பிண்ட சராசரங்களையும தன்னுடைய திருஉதரத்தில்வைத்து
இரக்ஷிக்கப்பட்டவனுமாகியும் பரத்துவனுமாகிய ஸ்ரீமந்நாரா
யணனுட்கலந்து அழிவில்லாத பேரின்பமடைந்தோங்கினார்கள்.

11. ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய அம்ஸபூதராகிய வேதவி
யாஸமஹாமுனிவரால் அருளிச்செய்த புராணங்கள் முவ்வாறில்
ஒன்றாகியும் மிகவும்மேன்மைபொருந்திய வராஹபுராணத்திலும்
ப்ரம்மாண்ட புராணாதிகளிலும் விரித்துரைத்தும்
நம்பாடுவாரென்னும் பரமபாகவதோத்தமன் ஸ்ரீஅழகியநம்பி
யை கைசிகஇராகத்திலேயே நாமஸங்கீர்த்தனம செய்துப்புக
ழ்ந்தேற்றியும், ஏகாதசிவிரதத்தையும், அநுஷ்டித்துவந்து கார்த்

திகைபாசம் சுக்கிலபக்ஷத்தேகாதசியில் எம்பெருமானுடைய அழிவில்லாத சாயுஜ்யபதமடைந்தபடியால், கைசிகஏகாதசிமான்மியமென்றும், புகழ்ப்பெற்ற நம்பாடுவார்சரித்திரமென்னும் அற்புதமாகிய இந்நூலை சிவபரத்தில் திருநாளைப்போவாரென்னும் நந்தனார் சரித்திரத்தை ஸ்ரீமத் பரமபாகவதோத்தமர்களால் செய்யப்படும் கதையைப்போல விஷ்ணுபரத்தில் சிறந்ததாகிய இந்த நம்பாடுவார் சரித்திரத்தையும் கதாரூபமாய் நடத்துவதற்கனுகுணமாகவும், சுருதி, உயுக்தி, அனுபவம், என்பதற்கிணங்கவும், கதாஸாரத்திற்கிசைந்ததாய் நூதனமாக கதைத்தொடற்சிகளும, விருத்தங்களும், கீர்த்தனங்களும், சிந்துகள், முதலியவைகளாலமைத்துள்ள இத்திவ்ய சரித்திரத்தை இயற்றினவர்களும், அச்சிடுவித்தோர்களும், இயாவர்களுமுணரப்புகன்றவர்களும், பக்திஸ்ரத்தையாய்க்கேட்டவர்களும், இம்மையில், அறம், பொருள், இன்பம், வீடு, என்னும், நான்குபுருஷார்த்தங்களும்பெற்று மங்களமாகவாழ்ந்து மறுமையிலும், சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுஜ்யம், என்னும் சதுர்விதபதங்களுமெய்தி ஸ்ரீ அழகியநம்பியாகிய ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரணேசனுடைய திருவருளுக்குப்பாத்திரர்களாகியும்,சுதி,சுதர்,செல்வம், தீர்க்காயுர்தி, சகலபாக்கியங்களும், மென்மேலும்பெற்று ஆசந்திராககமாய் செழித்தோங்கி வாழ்வார்களாக.

சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

நூல்வரலாறு முற்றிற்று.

இங்ஙனம்,

அடியார்க்கடியன்

சேலம் அருட்கவி S. T. வெங்கடராயன்.

உ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ஹரிபக்த சிரோமணியாகிய

நம்பாடுவார் சரித்திரம்.

விநாயகர் துதி.

விருத்தம்.

அம்புவி யோடுவிண்ணை அளந்தமெய்ப் பொருளாமழக
நம்பியின் புகழைப்பாடும் நம்பாடு வார்சரித்ரம
அமபுவி தனிலியற்ற அம்புலி யணிந்தோனீன்ற
தும்பிமா முகவனுன்றாள் துதிததுமே போறறுவேனே.

ஜெயஜானகி ரமண என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் நாட்டை—தாளம் கண்டஜாதி ஏகம்.

பல்லவி.

ஜெயவிக்ன ஹரதேவ ஜெயவல்ல பைமணவ

அநுபல்லவி.

ஜெயசித்தி கணநாதா ஜெயவரப்ர ஸாதா ஜெ.

சரணம்.

1

சகல கார் யனுகூலா சர்வேசுவ ரியின்பாலா
அகில ஆ கமமூலா அன்பர்மன லோலா ஜெ

2

கடலை பய றவலுடனே கரும்புமோ தகப்ரியா
அடையும் வடை எள்ளுணடை அதிரஸமுண வாயா ஜெ.

3

நம்பாடு வார் சரிதம் நானிலத்தில் நடைபெறவும்
தெய்பாகப் பா டிடவும் தேவனே சரணம் ஜெ.

விஷ்வக்ஸேனர் துதி

தும்பியின் முறைகெடுத்த துயமொழித் தாண்டவழக
நம்பியின் பாதமேற்றும நம்பாழ்வார்சீர்பாடி
வெம்பவ மனுகாதெனறும வேலைசூழுலகிலோகை
நம்பினேன் விஷ்வக்ஸேன நல்லருள் புரிவாய்போற்றி.

ஜெயராமா என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம நாட்டை—தாளம ஆதி.

பல்லவி.

விஷ்வக்ஸேன ஜெயஜெய

அநுபல்லவி.

விஷ்ணுவின் சேன நாயகனுகிய வி.

சரணம்.

1

அரவிந்தநாபன் திரு வடிபணிந்தேற்றிநம்
அடியார்புகழுரைக்க அன்புகூர்ந்தெனக்கு
சுரவந்த்யாகிருபை நீ செய்குவாய்
சுபப்பிரதாயக வி.

2

நம்பாழ்வாராம் புகழ்மிகும் நம்பாழ்வாராம்
நல்லன்பன்காதையை நலமுறும்தமிழில்
அம்புவிதனில்பாடி இந்த ஆகமமசீரபெற
அடியேனுக்கருள்புரி வி.

3

உன்பாதமலரை அளித்தெனக் குன்பாதமலரை
குற்றதுணையிருந்து உலகிலெண்டிசையிலும்
என்பாடல்சீராய நடைபெற் றெழில்மிகுந்தோங்கிட
எந்தையே வருமருள் வி.

சரஸ்வதி துதி.

அவனியின் ஞதியோடு அண்டச ராசரத்தை
பவனமாம் தன்வயிற்றில் பக்ஷமாய் வைத்துக்காக்கும்
சிவனுமை துதிக்கும்தேவை சிந்திக்கும் பக்தன்காதை
கவனமா யியற்றியோங்க கலைமகள் கழல்கள்போற்றி,

மாதாடபாரதேனே என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் கமாசு தாளம சாப்பு.

பல்லவி.

வாணிகல் வாக்கருள்வாய் வனஜன் ராணி

அநுபல்லவி.

வாணிகல் வாக்கருள் வீணாபுஸ் தகபாணி வா.

சரணம்.

1

ஆரண மங்கையுன் அருள்கூடாததில் வடிமைக்கு
காரணம் தருவாயே கணடதுபோல தாயே வா.

2

ஔவைக கம்பனுதி அகிலத்து நம்பாவலர்
வெவொரு வாககுமஞானம் ஓஙகசசெய்தவென் தாயே வா.

3

கமபாடு வாரென்னும் நாரணன் பக்தனும்
அமபுவி புகழநதிடும் அவனகாதை அறையவும வா.

ஆழ்வாராதியர் பன்னிருவரின்றுதி.

விருத்தம்.

நம்பியின் புகழைப்பாடும் கமபாடு வார்தம்காதை
எம்பிரா னடியரெல்லாம் எற்கவோர் சரிதமாக
அம்புவி தனிலியற்ற ஆழ்வார்பன் னிருவரின்பா
தம்புஜம் சிரமேற்பூண்டு தமிழுரை செய்குவேனே.

ஆழ்வாராதியர் பன்னிருவர்களின் பெயர்.

விருத்தம்.

பொய்கைபூ தன்பேய்மழிசை பொருளுணர்ந் தோங்கும்மாறன்
மெய்மைசேர் குலசேகரன்சீர் மேவிய பெரியாழ்வார்தம்
கைதனில் வளர்ந்தஆண்டாள் கனமிகும தொண்டர்பாணர்
மைநிறம் வாய்ந்தநீலன் மதுரமாம் கவியாம்மாதோ.

உடையவர் துதி.

புடவியில் நம்பியின்சீர் புகழையே பாடுமுண்மைப்
படிநெறி வழுவாபகதன் பாடுவான் சரிதநதனை ன
குடமுனி மகிழ்தேன்சொல்லால் குணமிகும் ஈதமாக்க
உடையவ ருமதுதிவ்ய உபயபா தஙகள்போற்றி.

மஹேந்திரகிரீசுவரன் றுதி.

கரிராஜ வரதன்பாதம் கஙகுலும் பகலுமேற்றி
வரராஜ னென்றுமமாகூி வாய்ந்தநம் பாடுவார்பா
சரியாகத தென்சொலலாலோர் சரிததிர மாயியற்ற
கிரிராஜ ளும்மஹேந்தர கிரிப்பெய ரீசாபோற்றி.

அழகியநம்பியென்னும்
ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூர்ணேசன் றுதி.

விருத்தம்.

ஆதியு மந்தமின்றி அகிலச ராசரத்தும்
ஜோதியாய் விளஙகியோங்கும் சுயம்பிர காசனுந்தன்
பாதமே கெதியென்றெண்ணி பக்திசெய் பாடுவாரின்
நீதிசோ கதையயற்ற நின்றிரு வடிகள்போற்றி.

ஸாரஸதளஸமநயனு என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் கமாசு தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

சுந் தரபரி பூர்ணு அர
விந்த ஸமசரணு.

அநுபல்லவி.

இந்திர னுதிய ரிடுக்கம் தீர்த்துககாத்திட
யாதர கிரியையுள் மகிழ்வாய் முதுகெதத

சரணம்.

1

ஆரணப் பொருளான அகிலஜெகதீசுவர
காரண நலம் அருள்வாய் நாவலா புகழ்நாதனே
வாரண முறையிட வந்து கருணைவாட்டி
பூரண கருணைசெய்த புஷ்கர நாபஸ்ரீ சு,

2

ஆதியில் குசேலனென்னும் அந்தணனுடன் சாந்தீபன்பால்
சோதரக் கல்வி பயின்ற கோபாலனே தவாரகை
நீதியா யரசாளும் நினைக்காண வென்றுவந்த
வேதியன் வறுமையைப் போக்கி வள்ளலாய்ச்செய்த சு,

3

அம்பான விழிகள் வாய்ந்த ஆயர்குலமாதரை
கும்பாகக் கூடி சுகித்த கூவிளையளந்தப்பாதனே
நம்பாடு வாரிட நற்சரி தமுரைக்க
அம்போருஹாக்ஷனே அடியேனுக் கருள்புரி சு,

நந்தன் சரித்திரமானர்தம் என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் சங்கராபரணம தாளம ஆதி.

கண்ணிகள்.

நம்பாடு வார்சரித்ர மின்பம் நவிலக்கேட்க
நாடா தகலும்மனத் துன்பம் ந.

1

வெம்பும் மனக்கோடல்க ளோடும்
வேதாந்தங்க ள்கை கூடும்
உம்பர்க ளுளமிதில் நாடும் உள்ளன்பாயழக
நம்பியைத் தொழுதிடும் ந.

2

உண்டோ அவனைப்போல பக்தன்
உலகெங்கு மும்பர் சித்தன்
எண்டிசை போற்றும்சுத்தன் ஏமனைவென்ற
சகதன் ஜீவன்முக்தன் ந,

3

ஹரிபக்தர் களிலே முதலோன்
அவனி யோறரு மேலோன்
பரிபக்குவ மானோன் பரந்தாமனைப்
பரம சதகுணசீலன் ௩

ஆதனூரிலொரு வேதியர்குலத்தில் என்றவர்ணமெட்டு.

இராகம் கல்யாணி—தாளம் ஆதி.

லாவணி.

1

ஜெம்புக பாஷாணச் சேரியில் ஜெனித்தவன்
ஜாதியில் மறையனவன்
அம்புஜ நாபனை அகதநுள் விருத்தியே
அல்லும் பகலும்துதிப்போன். ஜெ.

2

பூர்வ வினைப்பயனால் புவியில் புலையனாயும்
புண்ணியம் தவறாதவன்
சர்வ காலத்திலும் சஜ்ஜன சங்கத்தில்
சந்தோஷ மனமுள்ளவன். ஜெ.

3

காமக்ரோ தாதியைக் காற்றுப் பறக்கச்செய்து
கருத்தை ஹரிபால்வைத்தவன்
நேமத்தை வழுவாமல் நெஞ்சைத் தப்புறவாக்கும்
நெறிகளைக் கைக்கொண்டவன். ஜெ.

4

நம்பிச் சாம்பானென்னும் நாம மடைந்தழ
நம்பியைத் துதிப்பதினால்
நம்பாடுவாரெனும் நற்பெய ரோங்கியே
நாரணன் புகழ்நவில்வோன். ஜெ.

5

அல்லும் பகலும்சொல் ஹரிஹரி யென்பதே
அவன்செய் யிபற்றொழிலாம்
கல்லும் உருகிடவே கரியமால துதிக்கும்
கானமெக்கணமும் செய்வோன். ஜெ.

விருத்தம்

வாரிதி சூழுமுலகில் வளமிகும் ஜோதிநாடாள்
சீரது மிகவும்வாய்ந்த சிறப்புள சுகுணவேந்தன்
காரது பொழிந்துசெங்கோல் கனமதா யோங்கிநல்ல
பேரது பெறவென்றெண்ணி பெருமைசோ மகம்செய்தானே.

இராகம் கேதாரம்—தாளம் மிஸ்ரசாப்பு.

கட்கா.

1

பூவுலகத்தில் புகழ்பெற்ற தாம்ஜோதி
புரத்தின் சிறப்பதைப் புகலக்கேளும்
நாவலர் கள்போற்றும் நாட்டுக்கெல்லாம்நடு
நாயக மாக விளங்கிடுமாம்.

2

வானமளாவிய மெத்தை மேடைகளும்
வளம்பெற்ற கோபுர மாலயமும்
வானுல கம்போல வண்மைவிளங்கியே
வானவ ரும்மதிக்க வாய்ந்ததுவாம். பூ.

3

ஈரெண்டு வர்ணத்தார் இன்பமுடன் ஸதா
ஈசன் விஷ்ணுவடியை இதயத்தெண்ணி
பாரிலவர்களுற்ற பணவுள்ள விதியைக்கை
சோர விடாமலே ரக்ஷிப்பாராம். பூ.

4

மல்லிகைமுல்லை யிருவாக்ஷி சண்பகம்
மாந்தர் மயங்கும் மனோரஞ்சிதம்
அல்லியுமதாமரை நீலோத் பலமுமோங்கி
அடர்ந்தன்னங்கள்சூழ்ஸரோவரமும். பூ.

5

யாக்குடன் தெங்கும் பலாமாவாழைபுளி
மீழங்கள் புஷ்பமோங்கும் பலவிருக்ஷமுய்சி
லாக்கியமாகிய ஸ்ருங்காரச் சோலையும்
வாக்கு மனதிற்கெட்டா வளம்பெற்றதாம். பூ.

இராகம் கல்யாணி—தாளம் சாப்பு.

பல்லவி.

யாகம்செய் தானேவேந்தன் ஜோதிபுரியை
நாகரீகமா யாள்வோன்

அநுபல்லவி.

யாகம்செய்தான் ப்ரம்ம யோகியர்போஷன்சி
னேகம்பெற்றுமனதின் சோகம்தீர்ந் துய்யவே. யா.

சரணம்.

1

ஸோமசர் மாவென்பவன் மறைகள்நான்கும்
சோராமல் கற்றுணர்ந் தோன்
நாமகளருள்பெற்ற நலமிகும் விப்ரனை
நல்மனதாகப்பு ரோஹித னாய்க்கொண்டு, யா.

2

அன்னதானம் முதலாய் கலைகள்புகல்
அறங்கள் நாலெட்டும் செய்தும்
பின்னமின்றி ப்ராம்ம ணர்க்குப்பொருளும்நல்கி
மீடுயர் வேந்தர்க்கும் பிரியமாய்ப்பரிசீந்து. யா.

3

ஆகமங் களுமுணர்ந்த அந்தணர்சூழ்ந்து
ஆரணங் களை கோஷிக்க
போகிசயனன்தாளைப் போற்றித்தன் கோரிக்கை
பொருத்தமாய் நிறைவேறும் பொருட்டாகவேசந்த்ர, யா.

போஜனச் சிறப்பு.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை—தாளம் ஆதி.

போஜன சிறப்பைக்கேளும்
மாஜெனங்களே

1. போஜனசிறப்பின் பொருளதைப்புகல, ஈஜெகத்தோர்க்கது எளிதலவரிதாம், ராஜர்கள்புஜிக்கும்தே ஜோமயமாகிய, பாஜியென் றுரைத்திடுமே பற்பலகறிவகை, அவரை பீர்க்கங்காய் புடல்கொத்தவரை, வெண்டைபூசினிசாம் பற்பூசினியும், யோகியருந்தும் பாகற்சுண்டை, ஆகமமுரைக்குமா தண்டைகோவையும், புல்லாக்ஷியேகேள் கல்லநெல்லி யரைநெல்லிக்காயும், வல்லபமானபி லாமாங்காழை, சொலலநீர்சுறக் கும நலலசேனையும, சொல்லொணு பற்பல வள்ளிகிழங்கும்,

தொல்லுலகினிலுள தொகைமிகும்கறிவகை
வல்லவரானவர் வண்மைசேர்பபதமுடன்
நலலவிதமாய்நள பாகமாய்ச்செய்து
நல்லமனமுடனே நல்கியுண்பித்த. போ.

2. பலவிதப்பொடித்துவல் நலமிகுசாம்பார், விலையுளாஸமுட னிலகுமோர்கசடியும், பலெபலெயெனும்பச் சடிகிசிடியும், குவலயம் புகழ்மோகா ஸம்பரிபலதும், இலைக்கழகானபிட் ளைசெட்னிகளும், எலு மிச்சைநாரத்தைமாவுகிளாவினுல் ஜலுதியிலுண்பதற்கானவூறுகாய், என் னென்றுசொல்லுவேன் வர்ணிப்பதரிதாம, இன்னமுமுரைப்பேன் நன் னயமாய்க்கேள், கன்னியர்சிறந்துள கேரளநாட்டின், உன்னிதசமை யலும் ஊர்ஜிதமாக, மன்னவன்சொற்படி மாக்ஷியாய்ச்செய்து, இந்நக ரோர்களும் இதுநலமென்று, சொன்னயமிகுமகறி வகைகளையும் சொல் வேன, பின்னமிலாதஓலன்காளன் பீடியரவியல்கூட்டுக்கறிகளும், எரி சேரிபுளிசேரி எழிலெல்ளுக்கறியும், கொஞ்சிகொஞ்சிவரும அஞ்சுகமே கேள், இஞ்சிதயிருபுளியிஞ்சியும்பலவிதம், வஞ்சியேவேப்பிலை கட்டி பலேவேஷாக, வரிக்கைசக்கையும் பெருத்தமாம்பழம், சிங்கன்பூவன் சிறந்தஞாலிப்பூவன், பங்கமிலாப்பா ளையன்கோடன்பழம், அடையு டன்கடலை பருப்புப்ரதமனும், இடித்துபபிழிந்தப்பா யஸமநெய்ப்பாயஸம, பிடியிடையேபழ ப்ரதமன்பால்பாயஸம், புடவியெலாமில்லை பொரும மடமானே, அப்பமும்வடையெள் ளுருண்டையுமதிரஸம, ஒப்பமாய் சகளை சேனைகாயினுல், உப்பேரிவகை சக்கரைபெரட்டி, பப்படவகை கள் பற்பலவிதமாய், செப்பமாய்க்கேரள சமையல்செய்வித்தும், இப் பதிபாகத் துடனிருவகையும்,

ஒப்புயர்வின்றியே ஒழுங்காய்செய்வித்து
ஒவ்வொருவர்களும் ஓஹோபேஷ்பேஷ்
அப்பப்பாவிருந் தற்புதமெனதுளம
ஆனந்தமாயுண்டு அனைவரும்புகழும். போ.

3. சுருமாகுஞ்சா மோஹனலாடும், கரதலாமிகெ பாயஸத்துடனே, அறிவுளோர்செய்த ஸாமிகெபேணியும், பதர்பேணிஸோ மாஷிபோளியும,

லட்டுஜிலேபி ஜாங்கிரிஹல்வா, திட்டமாய்மைசூர் பாகுபால்கோவா, வடையதிரஸத்துடன் முருக்குதேன்குழல், காமுரவென்னும் காராபூந்தி, சிறியவர்க்குரிய ஓமப்பொடியும், சிறுவடைபெருவடை காராவடையும், தயிர்வடைரஸவடை தான்தான்மேலெனும், உள்ளிவாழைபி லுயர்ந்தபக்கோடா, மெல்லியேபுளிதயி ரென்னுடன்தேங்காய், நல்லஎலுமிச்சைசாதங்கள், வாங்கிகேசரிபுக ழோங்கும்பகாளா, பாத்துகள்ருசியதைப் பார்த்துளமகிழ்ந்து,

விள்ளர்க்கரிய வெகுவிதஸாமான்
விமரிசையென்றுமெ விண்டோநாவால்கொட்டி
உள்ளமகிழ்வதா யுண்டநல்விபவத்தின்
உன்னிதமவெங்கட ராயனுரைக்கும — போ.

விருத்தம்.

1

மகத்தினை செய்வித்தோங்கும் மறையவன் முன்னாட்செய்த
அகத்தின்வல் வினையினாலே அறிவது மயங்கியிஃதடி
இகத்தினில் மந்தரம்செய்கை இரணடிலும் தவறுய்ச்செய்த
மகத்தினில் முனிந்துதேவர் மாளவே சபித்திட்டாரே.

2

அமரரின் சாபத்தாலே அந்தணன் ஸோமசர்மா
கிமிரவும் குனியாவண்ணம் நிகழ்தவொணு குலேரோயால்
குமுரியே அழுதயாந்து குணமுரு துழன்றுமாணடு
அமரர்சொல் போலப்ரம்ம அரக்கனு யுதித்திட்டானே.

விருத்தம்.

1

இஃதடியும் மறையோன்செய்த இருவகை லோபத்தாலே
கஷ்டம தடையவேந்த னாகிய சுகுணவானுள்
கஷ்டம தெய்திஆயுழ் காலமும் தீர்ந்திறந்தஸ்
பஷ்டமாய்ப் பறையனாகப் பார்மிசைப் பிறந்திட்டானே.

2

சண்டாள குலத்தில்கம்பிச் சாம்பானு யுதித்துவேந்தன்
திண்டோள னழகமைத் திருவடி தனையேபோற்றி
கண்டோர்கள் புகழக்கானம் கைசிகப் பண்ணால்பாடி
உண்டான பலனால்கம்பா வென்னனப் பேர்பெற்றானே.

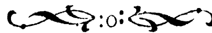
சுரையோ படர்ந்திருக்கும் என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் புன்னாகவராளி தாளம் சாப்பு.

தொண்டிச் சிந்து.

சேரியின் சீரைக்கேளும் பறச்
சேரியினவிமரிசை யைப்புகல்வேன் சே

சுரையும் படர்ந்திருக்கும்-குடிசைக்-குற்றச்சுவர்சாணும் முழுமுளா தாம், கலையான் அறிப்பறிஞல்-ஒலைக-காற்றிற்பறந்தமன்றற் ருடியைப் போல, தோலுரும கேணிகளும-எங்கும-சோரணம மாமிஸக்கண்டங் களாம, நாலாபக்கத்திலுமே-நாயகள்-காடிக்குலைசகுடிவெள் ளெலும்பிலைச்சுவ வும், மதத்தை நண்டுக்களையும-சுட்ட-நாற்றத்தின் மோப்பத்தை நாடிவானில், சுந்தும பருந்தாகளும்-சூழ்ந்து-எத்திக்கொண்டேகும இரைசிகளா, ஆம்ல வத்தபொனறுச-சொலலும-ஆணும்பெண்கள்பால ரணாநதமாய், பாபங் களனைனுமலே-பறச-சாதிக்கேறறபபசுக கொனறுதகினறு, களருணயுக் கக்கலித்தும-ஒசைக-கனமாயமுழங்கும் தமுககடித்தும, பளருகள பாடிக்கொண்டும-அவா-பாரிலசாமபககுலம மேலெனபாராம. சே.

விருத்தம்.

பறையனு யுதித்ததேவநதன் பற்றுமுன் ஜென்மவாடை
நெறியது வழுவாவண்ணம் நோமைசோ பதத்தைநாடி
பரிவுடன் விஷ்ணுநாமம் பாடியே காலம்போக்கி
பறையரில சோரனுகி பகதனுய் விளங்கினனே

பேதை நெஞ்சேயிந்த ஜென்மமெடுத்துநான் என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் கலயாணி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

ஐயஸ்ரீ சுந்தர பரிபூரண சுவாமிநான்
அடைந்த ஜென்மம் போதும்.

அநு பல்லவி.

மெய்யனே நான்வேண்டேன மேதினிவாட்கையை
துய்யனே துயா தீர்ப்பாயே ஐ.

சரணம்.

1

புவியிலுதித்துப்பூவை மண்பொன்னி னுவலால்
பூண்டவல் லல்கள் போதும்
பவஸாகரம்பட்டப் பாவியாமெனக்குந்தன்
பதமல ரளித்துக் காப்பாய ஐ.

எல்லையில் லாதப்பொல்லா இடருற்றேனெந்தையே
எழெழான் றெழுத தானவா
தொல்லைக ளகற்றியுன் தொண்டரோடென்னைசசேர்ப்பாய்
தொல்லுல களந்தவனே ஐ.

3

சண்டாளனும்நம்பிச் சாம்பானும் அடியேனை
சர்வவயா பியாம் விஷ்ணுவே
அண்டாமல் அகலென்று அறைவது ஞாயமோ
அபயம் அபயம் அபயம்.

முங்கிமுழுகுகிற பெண்ணே என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம தனயாசி தாளம ஆதி.

பல்லவி.

சுந்தர பரிபூர்ண சுவாமியின் தரிசனம்
சுபங்களை ஈந்திடுமே.

அநு பல்லவி.

பந்த பாசத்துழலும் பாமர ராகிலும்
வந்தனை செய்தால்நல்ல வரங்க ளளித்துக்காக்கும்

சரணம.

1

விணாய் வாணாளைப்போக்கேல் விஷ்ணு வழகநம்பி
விரும்புவ தெல்லாம் கொடுப்போன்
தூணில்னின் றுதித்துப்ரஹ்ற லாதனைக் காத்தவன்
துணையின்றி வனம்சென்ற துருவன் றுயர் தீர்த்தவன்.

2

ஆதிமூலமே யென்று அபய மிட்டக்கரியின்
அல்லலகற்றிக் காத்தவனை
பெண்ணைப் பாஞ்சாலிபண்டு பெருங்குர லிட்டுக்கூவ
ஆதரவு கூறைதானை அளித்தவள மானமகாத்தோன்

3

பறையன் மறையோனென்னும பாரபக்ஷங்கள் எண்ணான்
பக்தருள்ளத்தினில் வாஸன்
பரம பாதகனை அஜமிளனுக்கும் தன்
பரம பதத்தையீந்த பக்த வத்ஸலனை

விருத்தம்.

1

நம்பாடு வான்தன்னுள்ளில் நாரணன் பதத்தைநாட்டி
அம்புவி மாயாபாசம் அகலவே அறிவாலோட்டி
கும்பலாய்க் கேட்போர்க்கீசன் குணமெனு மமுதையூட்டி
நம்பியே துணையென்றெண்ணி நலயாத்ரை செய்திட்டானே.

2

இவ்விதம் பாடுவான்தன் இதயத்தி லின்பம்மேவி
செவ்வையாய திவ்யதேசம் சென்றுமே யாத்ரையாக
ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரத்தும ஓங்கும்ஸ்ரீ ஹரியினமாக்ஷி
அவ்வவ்வி டத்திற்பாடி ஆனந்த மெய்துவானே.

3

ஆண்டுகள் மூன்றன்காக அவனியாத் திரைசெய்துள்ளில்
தூண்டிடும் பக்தியாலே தூய்மைசேர் பாடுவானதன்
ஆண்டவனாம் குறுங்கை அழகிய நம்பிப்பாதம்
வேண்டிதன் ஜெனனபூமி வேகத்தி லெய்தினானே.

4

எய்திய நம்பிச்சாம்பான் எம்பிரான் நம்பிதன்னை,
மெய்மைசே ரன்பினாலே மென்மேலும் புகழ்ந்துமேதன்
கைதனை சிரசில்கூப்பிக் கரியமால் காக்ஷிகாண
மெய்மனம் வருந்தியுலைவாய் மெழுகென உருகுவானே.

மார்கழிமாதம் திருவாதிரைநாள் என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம செஞ்சுருட்டி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

கார்த்திகை மாசம் கழரெண்டு ஏகாதசி
கனமிகும் வாத தினத்தில.

அநு பல்லவி.

பார்த்து வடிவழக நம்பியை தரிசித்து
பரகெதி பெற வேணுமே. கா.

சரணம்.

1

பறையன் ஆனதினால்நான் பாரப்பார்கள் பக்கமசென்றால்
பாவஙகள் விளைந்திடுமே
அருகில போகாமலே ஆலயத் தெதிர்நின்று
ஐயனைத துதி மனமே. கா.

2

காலில் நகம்முளைத்த நாள்முத லாகவெந்தன்
கவலையொழிய விலலையே
மாலின் திருநாமததை மறவாம லெக்கணமும்
மகிழ்வுடன புகழ் வாயே. கா.

3

பாகவதர்கள் போஷன் பக்த ரக்ஷகன் தீன
பந்துவாம பிருதுடை யோன்
வேகமோடிச் சென்று வைஷ்ணவ நமபிததாளில்
வீழ்ந்துப் பணிவாய உடலே. கா.

விருத்தம்.

ஆண்டொரு பன்னிரண்டும் அழகிய திவ்யதேசம்
வேண்டிய தலங்கள்கண்டு வேகமாய்க் குறுஙகைசேர்ந்து
தேண்டுள பனையன்பாகத் தெரிசிக்கப் போகுங்காலை
ஆண்டவன் பரிக்ஷைபக்தன் அரக்கன்கை லகப்பட்டானே.

இராகம சேதாரம தாளம சாப்பு.

கிட்கா.

1

சோம சர்மாவென்னும் வேதியன் கலைகளில்
சொல்லுவதெல்லா முணர்ந்திருந்தும்
நேமத்தை விட்டதால் நிகமபா ரக்கதன்
பூமியி லுதித்தான்புல லரக்கனாக.

2

மாஹேந்த்ர மென்னும் மலையடி வாரத்தில்
ஆஹியும் மிருகங்கள அடர்ந்தகாட்டில்
பாஹு பலதோடு பாவிம்சை செய்துமாண்
சாஹஸத் துடனோங்கி சஞ்சரித்தான்.

3

நம்பாடுவானென்னும் நல்மனத்தோனழக
நமபியின சேவையை நாடிச் செல்ல
வெம்பியப் பசியா லுழலப்ரம்ம ராக்கதன்
பமபியே பக்தனை பறறிகொண் டான்.

4

பிடிபட்ட பக்தன்தன் ப்ராணனுக் கஞ்சாமல்
தடைபட்டதே தரிசனம் தவறும் என்று
விடவிடத் துடலெல்லாம் வியர்த்துள்ளம் வருந்தியே
கொடிய வரக்கன்பால் கூறலா னன்.

5

ஆண்டவ னேயிந்த அடியேனை விடும்சக்ரம்
பூண்டவ னடிகளைப் புகழ்ந்தேற்ற வே
வேண்டி வந்தேனென்னை வேதனை செய்யாமல்
ஆண்டவ னருள்பெற அனுப்புமை யா.

விருத்தம்.

அரக்கனும் பாடுவானும் அவரவர் விதிவசத்தால்
நெருக்கமா யடர்ந்தகாட்டில் நேரிட்ட வினையாலவர்கள்
உருக்கமும் கடுமையாக உரைத்துமே யிரண்டுபேரும்
தருக்கமும் புரிந்ததனையித் தமிழில்நா னறைகுவேனே.

மார்க்கத்தில் கண்டகனி என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் அடாணா தாளம் ரூபகம்,

கண்ணிகள்

1

ஆரடா நரனேயிவ் வழிவந்தாய் நீயெனக்
காகார மாவதற்காய் நேரடா கேள
நேரடா கேளெந்தன் நெஞ்சம் மகிழ்வாக
நினைத்தின்றுப் பசிதணிவேன்

2

ஆண்டே யென்னைத்தின்ன லாகாது ஐயையுன்
அடிமலர் களில்விழுவேன் தேண்டுளபம்
தேண்டுள பம்பூண்ட திருமாலை தரிசிக்க
தேவனே நான்செல்பவன்.

3

மானிடப் புழுவேயிம் மிரட்டென்பால் செல்லுமோ
மறுத்துன்னை விடுவதுண்டோ தேனடையை
தேனடை யைப்போலப் பிழிந்துந்தன் தேஹத்தை
தின்றெந்தன் பசியைத் தீர்ப்பேன்.

4

நானுனக் கெதிரியோ நல்லன்ப னேயுந்தன்
நளினப் பதம்பணிந்தேன் தீனன்மீதில்
தீனன் மீதில தயை கூர்ந்தனுப் பும்ஐயா
திருமாலின் சேவை செய்ய.

5

திருமால் திருமாலென்னும் திருட்டுப்பா வையும்சொல்லும்
திண்ணமாய் நானேற்றிடேன் பொரிமாவைப்போல்
பொரிமாவைப் போலுன்னைப் பொடித்துண்டை செய்துண்டு
போக்குவே னென்பசியை.

6

என்ஜீவ பயத்தினால் இயம்பும் வார்த்தைகளல்ல
ஏமாற்றும் செய்கையல்ல தன்றுளபன்
தன்றுள பன்றிருத் தாட்பணிந் தடியவன்
தவறாதுன் னிடம்வருவேன்.

7

மானிடர் வாக்காலென் மதிமயங் கேனென்னை
மடையனென் றெண்ணினையோ நானுடனே
நானுட னேயுன்னைத் தினமெறந்தன் பசிபோக்க
நற்றரு ணம்யிது வே.

8

சத்தியம் தவறிடேன் சாற்றேன்பொய் வாச்கைநான்
சாவ வயாபியாகிய அத்தனடாத
அத்தன பாதத்தாணை றறிவை சேவித்திங்கு
அவைக்ஷணத் திலவரு வேன்,

9

விஷ்ணுவைக் கள்ளனாய் விரித்துரைக்கும சேதி
விண்மணனும அறியுமடா உஷ்ணமாக
உஷ்ணமாக வெருந்தன உள்முனி யசமசயமேல
உன்னைநான் விடுவதில் லை

10

ஏகேலென் றென்னைநீ ஏங்கச்செய் திடவேண்டாம்
என்வார்த்தை யொன்றைக்கேட்பாய் ஏகாதசி
ஏகாதசி வாத சாக்ஷியாய் வருகின்றேன்
என்னைநீ ரனுப்பும ஐயா.

11

இவ்விதம் பாடுவான் ஏகா தசிசாக்ஷி
இட்டதின் பொருளுணர அவலமயம்
அவலமயம் ப்ரமம ராககதன் வினவுவான
அவன்பேரூர் வாதபல னும்.

விருத்தம்.

ஆவலாய் நம்பியோங்கும் ஆலய மேகவென்னும்
கேவல மானிடாநான் கேட்பதற் கிசைந்தீயும்
மேவிடு மூரும்பேரும் மேலெனு மேகாதசியின
பாவம் நானறியசீராயப் பரிவுட னறைகுவாயே

விருத்தம்.

அரக்கனு லறையக்கேட்ட அடியவன் மனத்தனென்றும்
வரிக்கும்நன் பக்தியோங்கி வளர்வதின் வண்மையாலே
உருக்கமாய் நம்பியைத்தன் உள்ளத்தில் துதித்துமேயங்
கிருக்கும்போல் லாங்ககற்ற இன்சொலா வியம்புவானே.

இராகம் மோஹனம் தாளம் ஆதி.

நொண்டிச் சிந்து.

ஆண்டோன் சொல்லக்கேளும்—ஆற்றல்மலிந்த—அரக்கசிரோமணி அன்புடனே, கரியமாலுந்தியந்தோன்—படைப்பில்—காசினியிலுயர் திருக்குறுங்குடிவாழ், உரகசயனனழகு—நம்பியின்—உபயசரணமென்தன் சிர் மணிந்து, பரிவுடன் நான்புகலும்-வாக்கை-பக்ஷமதாய்க் கேட்டுநல்ல பலன் பெறுவாய், இருவினைப் பிணியறுக்கும—ஈசன்பதம்—இகபரஸாதக மீந்திடுமே. ஆ.

ஜெம்புக பாஷாணம்-என்னும்பறச்-சேரிதனிலுதித்தேன்ஜா தியில்பறையன், அம்புதி சயனன்தாள்-அநுதினமும்-அன்புடனேபோற்றுமிந்த அடியேனை, நாம்பாடுவானென்று-இந்த-நாட்டில்பல ருரைப்பதைக் கேட்டிருக்கின்றேன், வாட்டமுறும் பவரோகம்-வில்கிவுய்ய-வையமிசை தீர்த்தயாத்திரை சென்றுமேவந்தேன். ஆ.

ஏகாதசிபலனை—எழைப்பறையன்—எடுத்துரைத்திடவெந்தன் தரமாமோ, நாகேந்திரனை-ஆதிசேடன்-நாவுகளீராயிரமும் பெற்றிருந்தாலும், ஆஹாவென் றாச்சரியப்—படுவானன்றி—அறிந்துரைத்திடஅவ னுக்குமரிதாம், சோகாந்த கீரம்யென்னும்-மனத்தினிருள்-சொல்லாமலகன்றருள் ஜோதி விளங்கும். ஆ.

தசமியி லொருவேளை-புக்தம்-தானெடுத்தேகாதசி ராப்பகலும், பசியதை யெண்ணாமல்-ஜல-பானமும் செய்யாமலுப வாஸமதாய், குசுமநாபன்குணாலங்-கீர்த்தனங்கள்—குறைவின்றியேசெய்து மறுதினத்தில், அசனமுட்கொள்வதுதான்-பாரணை-அதிகாலையிலொரு வேளைதானையா. ஆ.

பாரணை முடிந்தபின்பு—வ்ரதமிழைப்போர்—படுத்துறக்கம்கொண்டால் பலனழியும், நாரணன் பதத்தில்மனம்—நாடிப்போற்ற—நான்குவகைமுக்தி பெற்று நமனைவெல்வார், கோரபா தகங்களென்னும்-கொலைபுலை-கொடியகளவும்பஞ்ச பாதகங்களும், நீறாயெறிந்துபோகும்—ஹரிக்ருபையால்—நித்யானந்தம்முண்டாகும் நிகமவாக்காம். ஆ.

இராகம் புன்னாகவராளி தாளம் சாப்பு.

கப்பல்.

ஏலேலோ சுந்தர பரிபூரணனே கோவிந்தா
ஏகரூபமாய வியாபகனே
வேலைதுயில் மாதவனே கோவிந்தா
வெங்குயபாதீத தாமபவனே
நீலமேக ஸ்யாமளனே கோவிந்தா
நிலமும் விண்ணை யளந்தவனே
பாவனம்செய பாதருவனே அடிமையுந்தன
பாதமதை நம்பினனே.

முடுகு.

1 என்றுசுந்தரபரி பூர்ணேசனைததான்—ஏகாந்தமாயுள்ளி லேத்தித்துதித்து, அன்றலர்ந்திட்டசெந் தாமரைநிகாதது—அன்பானபக்திரஸம் அகத்துள நிறைந்து, என்றுமேகுறையாமல மென்மேலுமலிந்து—எழிலாகவே யிலகும் இனியமுகமலாவால், தன்மரணத்திறகஞ்சுவும தயங்காமல மகிழ் வாய்—தன்னையப்ரம்மராக் கதனநம்புதற்கு, பனமுறை ஸ்ரீநம்பியின பாதமபஜித்து—பதினான்குசபதங்கள செயருவான்பரிவாய், ஆண்டவனே யென்வாக்கை அன்புடன்கேளும்—அழகநம்பியின பாத மலாசாக்ஷியாக, வேணடுநல்லுறுதிவாக் குகள்சதயமாயும்—வெறுபபின்றிமனமகிழ் வாகப புகலவேன், பாண்டவசகாயஸ்ரீ அழகநம்பியினசீா—பாதமலா தரிசித்து அதிவேகமாய்நான், ஆண்டவனேவநதெய்தி உனபசிகெகநதன—ஆணை யைததாநிடத தவறுவேனாகில, நீண்டகடலேழால வளைநத்தாநருவிந்த—நிலமிசையுள்ளோர்க்கு ஆகமங்களிலே, மூாசொலிபபோலுள்ளதிடும் பாபமேற்க—முழுமனதாய்நானுடன பட்டுநாசனடவேன

ஒவ்வொரு விதப்பாப செயல்களையு மொவ்வனுள
ஓங்கும்ஸ்ரீ நம்பியின் பாதசா க்ஷியதாய
செவவையாய் விவரித்து செப்புவே னென்று
ஜெகதீச னடிபோற்றி செங்கைகுவித் தானே. ஏ.

2 சர்வகாரணமாக வோங்கும்சத்யததின—சாபதனைவிட்டவனுக் குள்ளாகாகடைவேன், (1) துர்விஷயகாமமோ றாவேசம்பூணடு—துஷட னைப்பாதார கமனம்செய்வோாகள், சாவகாலததுலகில் வசைவாகனை யேற்று—சார்ந்திடும்பொல்லாத நரகத்தையடைவேன். (2) பேருலகில் சமபந்தி போஜனத்தன்னில்—பெருமையாய்தனக்கொன்றும் மற்றவர்க்

கொன்றும், கோபிலாவிதமாக செய்வித்துண்போர்க்கு—நேரிடும்பாபுரா கத்தையுமதுடைவேன் (3) மறையோர்க்குவிதிபோல புவிதானமீந்து— மறுபடியும் கவர்வோர்க ளெய்தும்நரகடைவேன், (4) சுந்தரமிருந்தவொரு கன்னிமைமணந்து—சாதங்களனுபவித் தவளைவெறுத்து, இந்தமன்னு லகதநில நிந்தையாக்கறைவோர்—எய்திடும்நரகத்தை நானடைந்துழல்வேன், (5) அமாவாசையாம்புண்ய பிதாதினங்களிலே—ஆகமம்போலவே பிதுர் காமம்செய்தும், அரியதாகியஸார்த்த போஜனமசெய்தும்—அன்றிரவில் மகிழ்வாக வேயன்னமுண்டும், அரிவைஸம்போஹத்தைச் செயவோரக ளோற்கும—அதிகொடியதானநர கஙகளையுமடைவேன், (6) தரணியில் தன்மகளை யொருவனுக்கன்பாய்த—தானுறுதியாய்க்கன்னி காதானம்செ ய்து, தருவதாய்ச்சொல்லிபின் இல்லையென்றறையும்—தர்மஹீனர்களுக் குரியநரக டைவேன், (7) ஷஷ்டியஷ்டமியமா வாசைதினத்தும்—சதுர்த் தசித்துவாதசி யானநாட்களிலும், சிஷ்டவாச்சாரப் படிக்குளிக்காமல்— சித்தமகிழ்ந்துண்போருக் குற்றநரகடைவேன், (8) பெருத்த காமாந்தகா ரததின்வசமாகி—பேருதவிசெய்தோன் மணந்தமனைவியையும், உரித்த மித்திரனுடைய மனைவியையும்புணரும்—உன்மத்தர்கள்படும் நரகஙகள டைவேன், (9) அவனியில்எவனொருவன் குருபத்னிதனையும்—அகிலத் தையரசாளும் வேந்தன்ராணியையும், அச்சமிலலாமல்தன் ஹஸ்தத்தால் தொட்டோன்—அடைந்துழலுமமாண்கொடிய நரகங்களடைவேன், (10) ஆதியிலொருவனுக் கொருவஸ்துவைததான்—அளிப்பதாய்வாககுறுதி செய் துபின்னீயா, அருமபாவியெனுமபேரை யேற்றுமேதிரியும்—அறிவிலார் கள்சாரும் நரகத்தையடைவேன், (11) மேதினியிலொருவனிரு பெண் களைமணந்து—மேன்மையாயொருவளை நேசிததுமேதான், ஆதரவிலா மல்மற் றவளைவிலக்கும்—அதிதுஷ்டனுக்குரிய நரகததையடைவேன், (12) அதிகொடியப்ரம்மஹத யாதிபாதகமும—அக்கிரமத்துக்குரிய மது பானம்செயதும், அன்னியர்கள்பொருளை அபஹரணமசெயதும்—ஆச் சாரயதூஷணம் செய்துவருவோனும, இங்ஙனிதனிலிவா களுக்குதவி யாக—இருப்போரகளும் மெய்தும் நரகஙகளடைவேன், (13) இப்பெரிய பாபஙக ளுக்கும்மேலான—இயம்பொணாமாபாவம இனியொன்றுகேட் பாய, இப்புவியிலமறையாதி கலைகளிலியமபும்—இனியகீர்வாணத்திலே யொருசுலோகம்.

செப்பமாய்ச் சொல்லியத னுக்குரிய பொருளும்
செப்புவே னென்றுநம் பாடுவான் சீராய்
முப்புர மெறித்தோனும் முளரியோ னேற்றும்
முதல்வனடி யைப்போற்றி மொழியமுயன் றனும். ௭.

ச்லோகம்.

நாராயண மதாங்ரியேஸ்து தேவைஸ்துல்யம் கரோதியஹ
தஸ்யபாபே நலிப்யேயம் யதயஹமநா கமேபுனஹ.

இதன்பொருள்.

3. இவ்வரியஸ்லோகத்தி னுக்குரியபொருளை—இச்சமயமுந்தனுக் கியம்பு வேன்கேளாய், செவ்வையாகச்செவி கொடுத்துளனுவந்து—செப்புவதைக் கவனமாய்க் கேளென்றுரைப்பான், சாவஸ்மாத்பரனும் சாவாந்தர்யாமி —யாய்சர்வகர்மசமா ராதயாயனுமி, முனிவர்களாதிமு மூக்ஷாக்களுந் தம்—முள்ளத்திலெப்போதும் செயுமுபாஸ்யனுமாய், சாக்ஷாதமோக்ஷப் பிரதனுகிவேதங்கள்—சாற்றிப்புகழ்முகத ப்ராப்யனும்ஆகி, பார்விணனும் பூதாள மென்பதையுமசார்ந்த—பதினான்குபுவனத்தை யுந்தன்வயிற்றில், நேர்மையாய்வைத்துகாப் பாற்றிடும்ஸ்ரீமந்—நாராயணன்அனை தேவனுக் கிணையாய், சார்வகாலமும்கர்ம வாஸனைபாராய்—சாகரமசூழுலகில் மறு தெய்வங்களையிப், பாரமிசையிலறியாமல பூஜிக்கிறாபங்கி—பண்ணியேமிக் யசம் ஸாரியாயுலகில், சீரவழியை நாமாக விட்டிழுன்றலையும்—சிற்றறிவு ளோர்களுக் குற்றநாகடைவேன, இந்தவிதமாகயீரேழுசத்தியமும்—ஈசன் பாதத்தாணை இயம்பினேனுன்பால்.

எந்தன்பால் க்ருபைகூர்ந் தனுப்பினால் வேகம்
ஏகிநம் பியின்பாத மேதநித்த தகித்தது
உந்தன்பசி தீர்க்கவே உடனேயிங் குற்றென்
னலையளிப் பேனென்று உறுதிசொன்னானும் எ.

விருத்தம்.

அடியவ னுரையைக்கேட்டு அரக்கனுள் ளன்புகூர்ந்து
துடியதாய்ச் சென்றுநீயுன் துளபமால் பாதம்போற்றி
கொடியதில் வருவாயுந்தன் நோன்பதை வீணாக்காமல்
மடியநீ பயந்தொழிந்ததால் மண்ணிலநா னுனைவிடேனே.

விருத்தம்.

அரக்கனால் விடைபெற்று அகமிக மகிழ்ந்துபக்தன்
உருக்கமாய் ஹரியைப்போற்றி உடையவா ஆழ்வாயென்று
சிரக்கர மேற்றிக்கூவி ஸ்ரீதரா அபயமென்று
கருகின மரம்போல்வீழ்ந்து நாதனைப் பணிந்திட்டானே

விருத்தம்.

அகமதில் மகிழ்வுற்றோங்கி அதிவிரை வாய்நடந்து
செகமிசைப் பாடுவோனாய்ச் செப்புமஸ்ரீ ஹரிபக்தன்செல்
புகழ்மிகும் குறுங்குடியென்னும் புண்யக்ஷேத்திரத்தின்மாக்ஷி
சுகமதாய தம்பிரானந்த சுருக்கமாய்ப் புகலுவேனே.

சுவாமியா படர்ந்திருக்கும் என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம்—புன்னாகவராளி.

நோண்டிச் சிந்து

1 திருக்குறுங் குடிச்சிறப்பை—மிகத—தித்திக்குந்தமிழிலோர் சிந்து ரைப்பேன், அருக்கனும் சோமனுடன்—வழு—ஆழிகள்சூழ்ந்துள்ள வையகத்தில், சிறக்கும்தென் பாண்டிநாட்—டில்வளம்—சேர்திருநெல்வேலி ஜில்லாப்புகழ், வராகக்ஷேத்—திரத்தின்சிறப்பினை—வழுத்துவேனொரு விதம் வண்மையாக், பதினெண்புராணங்களில்—ஒன்றாய்—பகரும் வராஹபுராணத்தினில், நிதியாய் விளங்குமிப்—பதியே—திகழ்த்தும் ஸௌகரவக்ஷேத்திரமென்றும்நல், துதிசேர் வாமனக்ஷேத்—ரம்மனத்—துன்பமகற்றும் குறுங்குடியாம், அதிகப்புகழ்மலி—தக்ஷிண—பதிரிகாஸ்ரமந்திருக் குறுங்குடியாம், இந்தவிதப்பெயர்கள்—பெருமை—இனிதாயப் பெற்றோங்கிடும்கோபுரசிகரை, எந்தைஸ்ரீ—அழகியநம்பியின—எழிலகழல் களைத்துதித்த நியமபிமேவன் தி.

2. மாஹேந்த்ர வெற்பிலுத்—பவித்தநதி—மாக்ஷிசேர்சிந்துநதிக்கரையில், ஆஹாஹா—அத்புதக்ஷேத்ரமென்—றகிலத்தோரெல்லாம் புகழ்வாயந்து தேறியென்றேத்திடும்—மாந்தர்க்குத—தேவையானவரம் ஈந்துகாக்கும் ஆதிசயனனாம்—யோகநம்ஸ்ரீ—அழகியநம்பியின கருணையினால், பாலாழியையகர்த—தப்பல—பணைபுஷ்கரிணிகளினபெருக்கால், காலினைவழிபெரு—குமஜலம—கணக்கில்அடங்காத நஞ்சைகளில, மேலாகப் பாய்வதினால்—செந்நெல—மென்மேலுமோங்கி வளர்வயல்கள். நாலாபக் கத்திலுமே—சூழ்ந்து—நலமாகவிளங்குமயிந் நகரத்திலே, நறுமணம கமழும் பற்—பல, வித—நந்தவனங்கள்பூஞ் சோலைகளும, சிறப்பாய வாழைத்தாவி—யோங்கிய—சிறந்தநற்கமுகுமதென் னஞ்சோலையும, பெருமைசேர் மாபிலா—வாழைகள்—பெருகியுயர்ந்தடர் சோலைகளும், அறியாள ராகிய—நாவலர—அறைவதற்கேற்பச்செழித்தோங்கியும, விண்ணை யளாவி—வுயர்ந்துள்ள—விசித்ரகோபுரம் ஸ்தூபியுடன, பண்ணில புகழ்ந்துரைக்—கப்பெற்ற—பண்புள்ளதாம்திரு ஆலயத்தில், மண்ணுடன் விண்ணளந்—ததிரு—மாலாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன், கண்ணும் கருத்தும்—மகிழ்வெய்தக்—காக்ஷியளித்தடி

யானைகாத்தும, நின்றோருகும நம்பியாயும—தேவன்—நீள்மையாய்வீற்றிருக்குமநம்பியாய், நன்றாக சேஷன்மீதிற்—றுயில்—நாதன் பள்ளிகொண்ட நம்பியாயும், அன்றாடம அன்னதானம்—மாந்தாக்—களிக்குமதிருப்பாற் கடல்நம்பியாய், மனமூடி வரமகோரும—அடியார்க்கு—மகிழ்ச்சியாயருள்செயயும மலைநம்பியாய, இந்தவிதமைந்து—வடிவாக—இந்திரேசன் அழகநம்பியென்னும், சுந்தர பரிபூரணேசன்—ஒருகி—சுபகரம்அன்பநகரிந்துககாகரும, எந்தையின பேரரு—ளாலசமபத—தேராளமாகப் பெருகிவாழும, விந்தைசேர குருகை—மடத்தினில்—விளங்கும்ஸ்ரீபேரருளாளனேனும, ராமாநு ஜஜீயர்—பாலகிருபை—ராஜீவாக்ஷன்நம்பிச் செய்தோங்கியும், க்ஷேமாதி சுகபோகங—கன்தன்னை—சேவிக்கும்பக்தருக் கீந்தும் திவய, நாமாதி யால்கானம்—செய்நேற்றும்—நலலன்பாக்குரியதெல் லாமளிதரும், ப்ரேமாதி யால்நிறைந்—ததேவன்—பேரனபால்வனசசிறப்பொன் முறைப்பேன், இ.

நந்தவனச் சிறப்பு.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை தாளம் ஆதி.

நந்தா வனம்மிகவும் அந்தம்—நாடிப்பார்த்தால னந்தம் விளைக்கும் மதின் கந்தம், மந்தாரைக்கொன்றை-நந்தியா வட்டம்முதலான மாக்ஷிமையென்சொல்வேன், சந்தோஷம் மேவும்அதின் சநதம்-சநததமுள மகிழும், இந்திராப் பெற்றதாகவு யாநத-இணையறற தருவடர்நத ந.

முடுகு.

வாரிஜமுகிகள் சேர்ந்துகளிக்கும்—வனஜங்கள்மலிந்தஸ ரோவரம் பலதிலும், நீராம்பல்செவ வல்லிதாமரை—நீலோத்பலசெங் கழுநீராகப், போபதிணுயிரம் பெற்றுளமலர்களின்—பெருமையைப்புகலவோர் நாவாலாமோ, முலலைமல்லிகை மெல்லியஜாதியு—முள்ளமகிழ்நதிடும் நல்லஷண்பகம, சொல்லுவேனபாதிரி ரோஜாபலதும்—சோகமகற்றும்சூ ரியகாநதிகளும, அருமையாயப்பெருகிய மருருதவனமும்—அழகியதாழைப் புகழ்சாமந்தியும், மரிமிகமகிழும கதிருபசசையும—மாசூரிசேர்வெட்டிவி லாமிச்சஙகளும், அஷடாக்ஷரனுக் கானதுளசியும—அரவணிபரமனுக் குரியபிலவமும, கஷடஙகளகறறும சோகவிருக்ஷமும்—கதிரவடிவேலவ னுகிய வேஙகையும, கெட்டியானதேகரு 'வீட்டிபலாவும்—கெம்பீரம்மிகும மாபலதினுசும், எட்டிவானதநை முட்டும்மூஙகிலும்—எழிலாய்வழாநதள பாகருதென்னையும, இட்டமதாகிய வாழைகள்பலதும்—இணையிலாகிச்சிலி நாரத்தைகொய்யா, பட்டுபோல்புஷ்பப் பாதிரிபுன்னையும்—பண்புசேர்

பொம்பிடி மாஸாரஞ்சியும், எட்டிபரிக்குமா துளேபலஜாதியும்—எண்ணிலடங்கா தருவகையோககியும், சட்டமதாகிய மயில்குயில்கிளிகளும்—சடுதியிலேகும்கௌதாரிகாடைகளும், வட்டமிட்டுவரும் வன்கெருடன்களும்—வயிற்றில்குட்டியைகட்டும் வானரயினங்களும்,

மட்டிலடங்கா மஹிமைகள் வாய்ந்த
மலர்வனத்தின்மிக மாக்ஷிமை யைவெகு
திட்டம தாயுரைத் திட்டவெங்கடராயன்
தீந்தமிழ் சிறப்பினுல் தீர்க்கமாயோங்கும். ரு.

விருத்தம்.

இவவித மாக்ஷிவாய்ந்த இலகுமதென் குறுங்கைதன்னில்
செவவையா யமர்ந்துமேதன் சேவடி பஜிப்போருக்கு
இவவுல கினிலிஷ்டார்த்தம ஈந்துள நம்பியின்றுன்
பவயமா யேற்றிப்போற்றிப் பாடுவான் புகழுவானே.

எந்நேரமுமுந்தன்சந்நிதிதன்னிலே என்ற வர்ணமெட்டு,

இராகம் ஆரபி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

வரலாமோ நானுந்தன் வண்மைசேர் சந்நிதிக்கு
வனஜ நாபனே மெய்யனே.

அநு பல்லவி.

விரலால் மலையெடுத்து விண்ணேசன் மதமழித்த
காலாக வம்படைத்த கமலத ளாக்ஷனே, வ.

சரணம்.

அகில மானந்தபாதா அத்புத ஞானபோதா
ஆரணங் களுக கதீதா
புகலுவ தற்கொணுத புஷ்கரத் தாள்விநோதா
பகலும் மிரவுமுன்னைப் பாடிப் புகழ்வேன்நாதா. வ.

இராகம் கல்யாணி தாளம் சாபபு.

பல்லவி.

கோபுர தரிசனமே நான் செய்த
கோது விமோசன மே.

அநுபல்லவி.

பாப ராசிகளெல்லாம பருதிமுன் பனிபாக
ஸ்ரீபதி சந்நிதி சேர அகலச்செய்யும். கோ.

சரணம்.

1

சிந்து நதியில் உள்ள திருப்பாக்கடல்
சிறந்தநற படித்துறை யில்
அநதரங கசுததியாய் அமிழ்ந்துநீ ராடியே
வந்துப் பார்க்கவேநம்பி வசிக்கும கோவிலுக்குள்ள. கோ.

மணியோசைக் காதில்கேட்டு மாதவன் றாட்கள்
மனதிற் பதிநதவண்ணம்
பிணியற்ற மான்போலும் பித்தன்போ லவுமோடி
இணையற்ற குறுஙகுடி சேர்ந்தஙகு நான்கண்ட. கோ.

3

அண்டர்கள் போற்றும்பாதன் அழக நம்பி
அடியார்க ளுளத்தில வாஸன்
பண்டுசெய் தீவினைப் பயன்களை யகற்றிநம்
பாடுவா னுக்கன்பாய் பரந்தாம னைக்காட்டும். கோ.

விருத்தம்.

நம்பாடு வான்போழக நமபியை நாடிப்பார்கக
எம்பிரான் முன்செங்கெருடன் எழிலதா வுயர்நதுநிறக
வெம்பியே மனதிலேங்கி வேதஙகள் புகழுமதேவே
வம்பதாய்ப் புள்ளொன்றிஙகே வழிமறித் திடுதென்பானே.

இராகம் ஆனந்தபைரவி தாளம் சாப்பு

பல்லவி.

பரந்தாமன் றிருக்காக்ஷி பாராகக யிடையூறயென்
பாபம தடுப்பது போல.

அநு பல்லவி.

பருந்தொன்று குருக்கிட்டு பக்ஷங்க ளைவிரிதரு
கருந்துள பம்பியின் நடையில நின்றுகொண்டதே. ப.

சரணம.

1

அவனியெல் லாம்சுற்றி அழகநம பியைக்காண
ஆவலகொண் டோடி வந்தேன்
புவன பயங்கரனும் புல்லரக் கன்விட்டும்
இவனுரோ நடுவினில் இடைஞ்சல செய்கிறானோயோ. ப

2

முன்செய்த தீவினை முதுகழு காகியென்
முன்வந்து தோன்றிய தோ
என்செய்வேன் ஜெகதீசா ஏதும்நா னறியேனே
உன்செய்கை யோவேறோ உண்மைநீ யுணராயோ. ப.

3

பறையன் ஆனதினால்நான் பக்கத்தி லணுகாதுன்
பாதத தாமரை யெனக்கு
தெரியும் படியாயிந்தத் தோடி யில்நின்றாலும்
இறையவா பரவைசெய் இடரகற்றியாட் கொள்வாய். ப.

விருத்தம்.

பக்தன்நம் பாடுவானும் பாற்கடல் சயனன்பாதம்
வெக்தமாய்க் காணபதற்கு விக்னமாய்க கெருடனுங்க
முகதியை யளிக்கும்வேத முதல்வன்பாற் றுதிகள்சாற்ற
பக்தவத் ஸலனுமன்பாய்ப் பருந்தினை குறுகச்செய்தான்.

சக்க சக்க கபமகரீ கமபாமகரிச ரீசநிசா என்ற வர்ணமெட்டு,

கோட்டு.

இராகம் சங்கராபரணம் தாளம் ஆதி.

1.

குறுகியிருப்பாய் கெருடாநீ குணமிகும்நம்பா வென்வந்தான்
நெறிமுறை யனுவும வழுவானென்
நெஞ்சம திற்கவ னேஉவநோன. கு.

2.

ஜாதிமுறைகளை சாற்றுகிறான் சரணமடைந்துமன் றாடுகிறான்
நீதி புகனறுபோ ராடுகிறான்
நீதிற் பதைககண்டு வாடுகிறான். கு.

3.

மூர்த்திகள்நான்கையு மளிப்பேனென் மூலஸ்தானத் தையுமீவேன்
சகதியை வேண்டிடி னும்சலியேனெனை
சாாநதவா மனக்குறை யைப்பொறுக்கேன். கு.

விருத்தம்.

1.

கெருடனைக் குறுகச்செய்தும் கேதாத்ரி குலிசனானேன்
அருடனை யுளதநிற்பூண்டு ஆலயத் துள்ளிலோங்கும்
உரியஸ்ரீ பலிபீடததோ டுன்னத த்வஜததையும்தான்
சரியதாய் வடகொதுங்கிச் சாாந்திருக் கச்செய்தானே.

2.

இவவித மழகநம்பி இதயததிற் பொன்போங்கி
பயயனும் பாடுவானதன் பகரொனுக சாக்ஷிதன்னை
செயவையாய்ப் பாாததுபகதி செழிததுளம மகிழ்வதற்காய்
திவவிய சேவையிந்தத திருவருள புரிநதிட்டானே.

3.

கெருடனும் குறுகிநிற்கக் கேதஙக ளகன்றுபக்தன்
இருடிகள் துதிககுமதேவ னிணையடிக கமலந்தன்னை
வருடிடு மூபயநாச்சாா வலமிடத தினிலுமோங்க
அருடனைக் கோரிநிர்தத மானந்த மாயச்செய்தானே.

எந்நேரமும் தன் சிந்நிதிதன்னிலே என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் ஆரபி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

ஆடினன் நம்பாடுவான் அழகநம் பியைப்போற்றி
ஆனந்தத் திருக் கூத் து.

அநு பல்லவி.

பாடிக்கை சிகராகப் பண்களால் கானம்செய்து
நாடும்பே ரின்புத்தை நானின் றடைந்தேனென்று. ஆ.

சரணம்.

1.

அண்டங்கள் யாவற்றிலும் அகில சராசரத்தும்
அமர்ந்தோங்கும் ஸ்ரீஹரி யே
தொண்டாக ருள்ளத்திலும் தோன்றும் துளபமாலே
தோயஜாக்ஷனே ததிங் கிணதோம் ததிங் கிணதோமென்று, ஆ.

2.

ஆரண மாகமங்க ளாதிபுகழ் தேவனே
அணுமேரு நிறைந்தவ னே
காரணம் உன்னையன்றி காணேன் சுந்தரபரி
பூரண னேயென்னை புனிதனு க்கசெயயென்று. ஆ.

3.

தசவித ரூபனே தைத்யகு லாந்தகனே
தசக்ரீவ சிரோ ஹரனே
ஸசிமுகி யாமசோதை பாலனே பசுமேய்த்த
ஸாரஸ நாபனே சரணம் சரணமென்று. ஆ.

அக்ஷய லிங்கவிபோ என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் சங்கராபரணம் தாளம் மிஸ்ர சாப்பு,

பல்லவி.

தரிசனம் செய்தானே நம்பாடுவான்
தரிசனம் செய்தானே.

அநு பல்லவி.

தரிசனம் செய்தானே தாமரைத் தாளனை
வரிசை வரிசையாக வாழ்த்தித் துதித்துபோற்றி த.

சரணம்.

1.

அங்கம் பரவசமாய் ஆனந்தக் கடலாழ்ந்து
அடிக்கடி ஸ்ரீஹரி அபயம் அபயமென்று
மங்கள நாமனே மாரம ணனெயெந்தன்
மனசங்கை களகற்றி மன்னித் தருள்கூறென்றும்
சங்க சக்கரக் கைய னேயுன்
சரண மேகெதி யென்று பன்முறை
இங்கி தமாய்த்துதி யனந்தம் சாற்றியே
ஈசனே ரிஷி கேச னென்று த,

2.

உலகபந் தத்திற்பட்டு உன்சேவை களைவிட்டு
உண்மையை யுணராமல் உன்மத்த னாகினேன்
அலைகட லிற்றுயிலும ஆதிநா ராயணா
அடியேன்பால் க்ருபைகூர்ந்துன் அடியார்க ளில்சேர்த்து
கலுஷ மகற்றியே காத்தி ரக்ஷிக்க
காதத னேயிது தருண மென்றும்
பலக லையும்புகழ் பக்த வத்ஸலா
பாஹி பாஹிமாம பாஹி யென்று. த.

3.

நீலமே கவண்ணனே நித்யானந் தமயனே
நிகமகோ சரதேவா நிஷ்கள ஞானவா
ஆலிலை யிற்பள்ளி கொண்டவ னேயென்றும்
அடியார்க ளைக்காக்கும் ஆவல்பூண் டவாஆதி.
மூல மேயெனக் கதறு மானையின்
முன்பு வந்ததன் றுயரைத் தீர்த்தவா
நாலு பதங்களு மளிக்கு மழகிய
நம்பி யுனைநம்பி னேனென் றேற்றி. த.

விருத்தம்.

பாடுவான் நம்பிக்காகவிப் பார்த்தின்ப நோக்கியுள்ளில்
நாடுவான் அரக்கன்பால்தான் நவின்றதோர வாக்கீடேற
பாடுவான் கைசிகத்திற் பற்பல பணகள்நேரய
ஓடுவான் காட்டைநோக்கி ஒப்பாரு மில்லான்தானே.

விருத்தம.

1

நம்பியைப் பணிந்தன்பாக நமபாடு வானுமேக
அம்புதி சயனன்தானோர அந்தண வடிவனாகி
வம்புகள் நிறைந்தவாக்கை வழுத்தியிவ வழியேசென்றால்
வெம்புலி யரக்கரால்மாண் வேணையுண டேகேலெனபான்.

2.

ஆரடா போகின்றாய்நான் அறிந்திடப் புகலுன்பேரைப்
பாரடா உனக்கோர்வார்த்தைப் பகருவேன் பக்ஷமாக
நேரடா நான்சொலவாக்கு நெஞ்சினில வஞ்சமெண்ணேல்
கூறடா வேகமென்று குருககிட்டான் குசுமநாபன்.

பகவானாகிய மாயாமறையோனுக்கும் நம்பாடுவானுக்கும் தருக்கம்.

நாரோருஹம்மது முஸ்தபாமனு ப்யாரிலாகிரே என்றமெட்டு.

இராகம் ஹிந்துஸ்தான் தாளம சாப்பு.

கண்ணிகள்.

1.

செல்லுவ தெங்கேயென் செவியேற்க நல்வார்த்தை
செப்புவாய் நீயென்னிடம் அடேநீ
செப்புவாய் நீயென்னிடம்
வல்லவ ரோநான் வறிஞனோர் பஞ்சமன்
வழியாத்ரை யாய்ச்செல்ப வன்.

2.

இவ்வழி சென்றால் இருள்கானில் சேர்க்கும்
இடருகள் பலதுண்டாகும் உனக்கு
இடருகள் பலதுண்டாகும்
எவ்வழி யேனும் ஏகுவேன் சுவாமி
ஏதுக்கென் னைத்தடுத் தல்.

3.

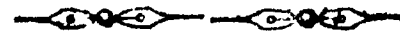
கானகம் சென்றால காடி புலிகளுண்டு
காணுவா ராகருன்னை சென்றால் காட்டில்
காணுவா ராக்கருன்னை
நானகம வாடேன் நாதாவோர் காரியம்
நான்செல்வேன் நீரேகு மே.

4.

காரிய மென்ன கழருவா யென்பால்
கலங்கிடேல் காதநிடுவேன் மனதில்
கலங்கிடேல் காதநிடுவேன்
வீரியம் பூண்டேன விண்ணகர் புகுவேன்
வீணாய் வாழமாட் டேன்.

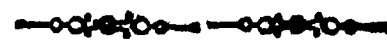
5.

உண்டான தைச்சொல் உத்தம னேநில்
உன்மீதி லன்புகொண்டேன் உண்மையாக
உன்மீதி லன்புகொண்டேன்
தண்டாம ரையோன் வரைப்போ லரக்கனுக்
கிரையாக நானபோகின் றேன்.

விருத்தம்.

அரக்கனுக் குரைத்தவாராய் அங்கவன் பசித்திருப்பான்
சுருக்கினிற் செல்லவேண்டும் சூதல்ல யிதுமெய்யென்ன
சிரக்கம்ப னங்கள்செய்து சேர்த்திரு கரமும்கொட்டி
இரக்கமாய் வழிமறித்து ஈசனும் தடுத்திட்டானே:

விருத்தம்.

எட்டியே நிற்கவேண்டும் ஏழைநான் புலையனுண்டே
சட்டமு மூரைக்குதையர் சண்டாளர் விலகவென்று
இட்டமாய் வந்தெனக்கு இதமியம் பிடவுமேயித்
துட்டன்செய் தவங்கள்தானோ தூய்யனே போற்றிபோற்றி.

மாயமறையோனுக்கும் நம்பாடுவானுக்கும் தருக்கம்.

ஓரடிவைத்து மற்றோரடி வைத்திட என்ற வாணமெட்டு,

இராகம் சாவேரி தாளம ஆதி.

கண்ணிகள்.

1.

அடியேனை யணுகிடல் அறமன்று ஆண்டோநான்
அவனியில் புலையனேயே ஐயேகேளும
விடமும் நீராயப்போகும் வேதியர் குறையென்று
விதிகளி லுரைத்திடு தே ஐயே. (அடியேனை).

2

உலகவியா பாரங்கள் உயர்வுதாழ் வென்பது
உண்மையொன் றல்லவோடா அடாஅடா
கலைகளி லுரைப்பதும் காண்பதெல்லா மீசன
காரணம் தானல்ல வோ டா. (உலக).

3.

காரண மாகிலும் காசினி யின்முறைப்போல்
கடையான சண்டாளன்நான் உண்மையாக
ஆரண மோதிடும் ஐயரே அடியேனை
ஐய்யோ கெடுத்திடா தீ (காரண).

4.

கெடுக்கவுந் தவனல்ல கேளடா யென்வாக்கை
கேலியென் றெண்ணவேண்டாம் அடே யறையா
இடுக்கங்கள் நேர்ந்திடும் இவ்வழி நீயேக
இதயத்திற் றுணிவுகொள் ளே ன் நான் (கெடுக்க).

5.

மார்பில் மூப்புரிநூலும் மறையோதும் முககாந்தி
மலரோனைத் தோன்றுதையே உம்மைப்பார்க்க
கார்மேக வண்ணன்மூத் திரையங்கத் தணிந்தவா
கடையேனகன்றுச் செல்லு வே ன். ஐயா (மார்பில்).

விருத்தம்.

மாதவ ஞானமாயா மறையவ னுரைப்பதெல்லாம்
நீதுக ளகற்றுமென்றுள் நினைமா யுணர்ந்தும்தான்முன்
ஓதிய வாக்கைப்போக்க ஒருக்காலு மெண்ணுறை
வேதியன் தானுமாக வேண்டிய தியம்புவாரே.

இராகம முகாரி தாளம் மிஸ்ர சாபு.

தர்க்கம் கண்ணிகள்.

1.

ஆதிகுலத் தினரோ இந்த
அடியேனை விடுமை யா
பாதகம நான்செய்யேன் அரக்கன்
பசிதிருப் பானே யா.

2.

பசித்திருப் பானென்று நீசெய் கின்ற
பாசாங்கு கள்விந தை
பசுக்களைத தின்பவனே நானுந்தன்
பண்பறி வேனபறை யா.

3.

பறையனென்பது உண்மைதான் நான்முன்பு
பசர்ந்தச்சொல் லைத்தவ றேன்
ஹரிதின மாயுரைக்கும் ஏகாதசி
அரியநற் பலனிழக் கேன்.

4

பறையாக் கேகாதசியோ விந்தையிந்தப்
பாரிலெநான் கேட்டறி யேன்
அரியகோ வதைசெய்துண் ணும் சண்டாளா
அறையேல்வீண் வாக்கினி மேல்.

5.

வீண்வார்த்தை யல்லவையா நான்சொல்வது
விஷ்ணுவின் பாதத் தாணை
சாணவயிற் றைவளர்க்கும் இப்புவிவாட்கை
சாஸ்வத மென்றெண்ணே னே.

காட்டிற் கேகியங்கு கண்டு—காய் கனிகிழங்குவகை கொண்டு
என்ற வர்ணமெட்டு.

லாவணி.

1.

நாராய ணனைமற வேனே————என்றும்
நான் மறை நெறியைவழு வேனே
சோராமல் பஜனைசெய் வேனே
சொல்வாக்கழியேனே——சோரவுமெய்கிடேனே
சோபையாய் விளங்கிடு வேனே ஸ்ரீமந்.

2

பஞ்சபூ தாக்யச ரீரம்————ஐயா
பார்த் துணர்ந்தா லிதுமிக கோரம்
அஞ்சும்மூன றெழுதகே தீரம
அதுவேமூலாதாரம்——அறிவதுதான்ஸாரம்
அறியா தவன்புவி பாரம. ஸ்ரீமந்.

3.

தந்தை தாயும்சத மல்ல————உன்
தனை யர்க ளாதிசத மல்ல
உந்தன் வாழ்வும்சத மல்ல
ஊன்றிப்பார்நீமெலல——உண்டோநிச்சயம்சொல்ல
உலகத் தியல்பும்சத மல்ல. ஸ்ரீமந்.

4.

மானிட வாழ்கைபொல் லாது————ஐயோ
மா ராம லென்றும்நில் லாது
ஞானத்தை மடமைவெல் லாது
நானென்பதுமாண்டீது——நலமடையவிப்போது
நான்முகன் பிதன்புக ழோது. ஸ்ரீமந்.

5.

வான்புவி யாவும்விஷ்ணு மயமாம்————சீராய்
வ ழுத்துதல் வேதஸம் மதமாம்
வான்புகல் வதுஸா தகமாம்
வானிலம்புகழ்திருக்——குறுங்குடியழகிய
நம்பியின் றிருவடி சதமாம். ஸ்ரீமந்.

விருத்தம்.

விடையங்கள் பலதும்சிராய் வேதியன் விண்டும்பக்தன்
திடமன தாகவேநான் திண்ணமாய்ச் செல்வேனென்ன
துடிதுடித் திதழ்களாடத் துளபமா லாம்பூசுரனும்
சடுதியில் முனிவுமீறி சாற்றுவான் தூற்றுவானே.

நியாயம் தானோநீர் சொல்லும் என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் சங்கராபரணம் தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

நியாயம் தானோநீ சொல்வாய்.

அநு பல்லவி.

நீயாரென யெந்தனை நின்மனத் தெண்ணினாய். நி.

சரணம்.

1

உலகத்தி லில்லா வழக்கம்——இது
உதித்ததுன் வல்வினைப் பழக்கம்——எந்தக்
கலையிலும் புகலா வொழுக்கம்——அடர்
கானகம சேர்ப்பித்துன் காயத்தை யொழிக்கும். நி.

2

பறையருக் கேதுஹரி திவசம்——நீ
பகாவதெல் லாம்முழு மோசம்——நந்
நெறிக்கெநதன் சொல்லுப தேசம்——உன்
நெஞ்சம் பதைபதைக்க நேர்ந்திடும் க்லேசம். நி

3.

காட்டின் வழியாய்ச்செல் லாதே——அங்கு
காணும்துர் நிமித்தமபோல் லாதே——உந்தன்
ஆட்டங்கள் அவிடம்செல் லாதே——வரும்
ஆபத்தைப் போக்கவுன் ஆவியும் நில்லாதே. நி.

விருத்தம்.

மறையவ னுகவந்த மாதவன் பாடுவான்பால்
நெறிமுறை யியம்பிப்பார்த்தும் நேர்மலி பக்தன்கொண்ட
உறுதியா லுளமகிழ்ந்து உன்விதி போலாமென்று
மறுமொழி புகலாமல்தான் மாயமா யகன்றிட்டானே.

மறையவ னுரைத்ததெல்லாம் மறுத்துநம் பாடுவான்தான்
விரைவதாய் வருவேனென்று விளம்பிய சத்தியத்தின்
நெறியது போலரக்கன் நேரினி லெய்தியேயுன்
அரியவெம் பசிக்குயெந்தன ஆக்கையைப் புசியென்பானே.

யாதவநீபா யெதுகுலநந்தன—என்ற வர்ணமெட்டு,
இராகம ப்யாக் தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

அரக்கசி ரோமணி அடியேனிதோ வந்தேன்

அநு பல்லவி.

இரக்கமில் லாமலென்னை இக்ஷண மேதின்பாய். அ.

சரணம்.

1

அழகநம் பியின்பாதம் ஆனந்த மாய்த்தொழுதேன்
புழுகனெனும்போ கேட்கேன் புசித்திடுவா யென்னை அ.

2

உதிரம் நரம்பெலும்பும் ஊனும்சேர் உடல்நல்ல
கெதிபெறநீ தின்பாய் கேவல மாகாமல். அ.

3

பரஉப காரத்திற்காய் படைத்தான யன்தேகத்தை
சுரர்பதி நான்சேர சுருக்கினி லருந்துவாய். அ

விருத்தம்.

மதிதனில் மரணமென்னும் மாண்பய மின்றியென்னை
கெதிபெறத் தின்பாயென்று கேட்கும்நம் பாடுவான்பால்
அதிதியா மெனக்குநீசெய் அறங்களின் பலன்களீந்தால்
உதாவே தனைபோமென்று உரைத்தன னரக்கன்தானே.

இராகம் நாதநாமக்கிரியை தாளம் சாப்பு.

ஆனந்தக்களிப்பு—கண்ணிகள்.

1.

ஐயனே நீஹரி பத்தன்—உன்னை
அறியாமலமோசம்போ னேனேநான் பித்தன்
மெய்ப்பொரு ளுணர்ஜீவன் முத்தன்—உந்தன்
மேலானகுணத்தைப்பு கழ்வோன்ப்ர சித்தன். ஐ.

2.

உலகினிலரக்கனு யுதித்தேன்—அழியும்
உடலையேநானென்றும் சதமென்று நினைத்தேன்
பலவுயிர் களைக்கொன்று புசித்தேன்—பொல்லா
பாதகங்களனந்தம் பாவிநா னிழைத்தேன். ஐ.

3.

பலிகொள்ளென் றென்னைச்சொல் லாதே—துஷ்ட
பான்மையால் விளைந்திடும் பாவம்பொல் லாதே
கலியும்பக் தரைவெல் லாதே—இந்த
கடைகெட்டோ னூற்றலுன் னிடத்திற்செல்—லாதே. ஐ.

4.

நம்பாடு வாரென்னும் நாதா—அழக
நம்பிவை யெந்நாளும் துதிசெய்வி னோதா
அம்புவி புகழ்ஞான போதா——மூட
அரக்கனு மென்னிடம இன்னமும வாதா. ஐ.

5.

என்மீது நீர்கிருபை கூரும்—நான்செய்
எண்ணில்லா தீவினை யகலக்கண் பாரும்
வன்மமெண் ணுதெனனைக காரும்—இவ
வடியே னுய்யவேபுண்ய பலன்களைத் தாரும். ஐ.

விருத்தம்.

அரக்கனுக் கறிவுதோன்றி அயர்ந்துநம் பாடுவோன்பால்
இரக்கமாய் வணங்கியேபுண் ணியபலன் களைத்தான்வேண்ட
சிரககரம் கூப்பியெந்தன் ஜீவனைத் தருவேனன்றி
விரிக்கொணுப் பலன்களீதல் விதிமுறை யலவென்பானே.

இராகம் சாவேரி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

அரக்கனே நீபூண்ட ஆவல்போ லென்னுடலை
அளிப்பதாய் நான்முன்பு அறைந்ததினைப்பின

அநுபல்லவி.

னிறக்க பயந்துமேபுண ணியபல னீயதென்றால்
சிறகருமோ எந்தன்வாக்கு சீசீயென நிகழாரோ. அ.

சரணம்.

1.

வாக்கைத் தவர்ந்தவர்கள் வானவ ராஞலும்
வாய்ந்த புகழுமகீர்த்தி வாழ்வுக ளாதிகுன்றி
ஆக்கை யழிந்தபின்பு அந்தகன் விதித்திடும்
ஆகினை யாம்நரகம் அநுபவித் திடநேரும்

பாக்கிய வானேயிப் பாவோ னிடபேர்
பார்மிசை விளங்கவுன் பசிகெனைப் புசியாமல்
வாக்கியம் வேறொன்றும் வழுத்தல தகாதென்றில்
வடியவனை நீர் வதைத்துணனு மையா. அ.

2.

மானிட ருக்குத்தகு மானவிஷயம் கேட்பாய்
மனதை யீசன்பாலநாட்டி மாறுமொழியும வாய்ந்து
நானெனு மகந்தையென் னுளுமுள் ளிலகொள்ளாமல்
நல்மன துடனேதம் நிலையுணர்ந் தறமசெய்வோர்

மானிலத் தினில்புகழ் கீர்த்தியும் மலிந்து
மங்கள மாகவே மகிழ்ச்சியாய் வாழ்ந்துபின்
வானவ ராதியரும் வணங்கிப் பணியும்கரி
வரதன் றிருப்பதமு மெய்துவா ரையா. அ.

3.

புண்ணிய வானேயெந்தன் புந்தியில் மகிழ்வோங்க
பூர்ண தயவாயென்னை புசித்துன் பசிதீர்ப்பாய்
மண்ணிலுன் கீர்த்தியென்றும் மலியும் நானும்திரு
மாலின் பதம்பெற்றுய்ய மாண்க்ருபை செயவாயென்றும்

விண்ணவர் புகழே காதசி பலனையும்
விஷ்ணுவைப் புகழ்கை சிகப்பண்கள் பலனையும்
கண்ணிய வானேயுனக் களிப்பதாய் நான்முனம்
கழறவே யிலையென்பால் கருணைகூ ரையா. அ.

சிதம்பர தரிசனமா என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் முகாரி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

ஏகா தசிபலனும் கைசிக பலனும்
என்மனம் தா வேற்கு மோ.

அநு பல்லவி.

ஏகாக்ர சித்தமாய் எனக்கு முனக்கும்முன்பு
ஏற்பட்ட வாக்கிலணு வேனும்தவறே னையா. ஏ.

சரணம்.

1.

ஆதியி லுந்தன்பசிக்கு ஏந்தன்தே கத்தை
ஆகார மாக்கிக் கொள்ளென்று
நீதியா யிவ்வெளியேன் நிகழ்த்திய வாக்கதை
நீமறுத் தாலுமென் நினைவுமாறா தையா
கூறாதே வேறு கோறாதே——பசி
ஆறாதே என்னுள் சோராதே. ஏ.

2.

அழகநம் பியின்காக்ஷியை ஆனந்த மாக
அடியேன்கண் டோடி வந்தேன்
புழுகனென் னும்பேரிந்த பூவுல கினில்கேட்கேன்
புண்ணிய வானேயுன்பால் புகன்றவாக் கினில்சற்றும்
வழுவேனே சத்யம் அழியேனே——நரகில்
முழுகேனே உன்னைத் தொழுவேனே. ஏ.

3.

நானிலம் புகழ்குறுங்கை க்ஷேத்திரத் தோங்கும்
நம்பியின் பாத சாக்ஷியாய்
மாநிலம் விண்ணும்கதிர் மதியுள்ள வரையென்பேர்
மாக்ஷிசேர் பாடுவானாய் மலிந்துல கில்விளங்க
துணிந்தேனே உன்னைப் பணிந்தேனே——புகழ்
அணிந்தேனே உள்ளம் கனிந்தேனே. ஏ.

காவடிச சிந்து.

செந்திபாநகர் எனற வர்ணமெட்டு.

தர்க்கம்.

இராகம் செஞ்சுருட்டி தாளம சாபபு.

1.

அரக்கனே உனையுன் அரும்பசிக் காயரைக்
கணத்தில் கொன்றுத் தினறுன் னுளமகிழ்வாய்—என்மே
லிரக்கம்வைத் தெந்தன்சொல் லுககுவப்பாய—யோ
பொருக்கே னென்மொழி தவறிப் போனால்
சிரிக்கு மூலகெலாம சீச்சீ யென்றிடும். அ.

2.

உன்னைக் கொன்றுத்தின் றுப்பிழைப் பேனோஞன்
உததம னோரா ணன்பகதனே————எனக
கன்னைதந் தைகுரு வானவனே——ஐயா
என்னி டத்தினில கருணைகூர்ந துயர்
பன்ன லப்புண்ய பலன்க ளளிப்பாய். உ.

3.

ஆதியில் உன்கை லகப்பட்ட போதெந்தன்
ஆக்கையை யுன்பசிக் களிப்பதாகச்——சொன்ன
போதிந்த வாக்கைநீ புகலவில்லை——ஐயா
மேதி னியின்பொல்லா வாழ்வை மதிக்கேன்
மரத வன்பத மலரை மறககேன். ங.

4.

முன்னாளில் செய்த தீவினை யாலிந்த
மூட வாக்கச் சென்மம் எடுத்தேன்——பாவி
இன்னாளில் நல்வழி யைவிடுத்தேன்——ஐயா
இன்ன மாகிலும் ஈசன் விஷ்ணுவின்
உன்ன தப்பத மண்டைய வருள்புரி. ச.

5.

ஐயனே யென்னால் ஆகாத செய்கையை
அறைவதி னால்பயன் ஆவதுணடோ——என்னைப்
பொய்யனென் றால்மனம் பதருமையா——நானும்
கையைக் கூப்பியுன் கழல்ப ணிந்தேனெனை
ஐய யின்வாம லருந்து மையா. ரு.

விருத்தம்.

இந்தமாண் வாக்குவாதம் இருவாசெய் திருக்கும்போது
சுந்தர பரிபூரணன்பூ சுரவடி யெடுத்தங்கெய்தி
எந்தகா ரணத்தையுள்ளில் எற்றுழல் கின்றீரதனை
எநதன்பா லியம்புவீரேல் எளிதில்தீர்ப் பேனென்றானே.

இராகம சாவேரி தாளம் ஆதி.

பல்லவி.

அரக்கனும் பாடுவானும் அகம்கசிந் துருகியே
அவாசெய்யும வழக்கைத் தீர்க்க.

அநு பல்லவி.

விரிக்கொணு மஹிமைசேர் விஷ்ணுவாம் நம்பிசதா
வரிக்கும் கெருடனின்றி வந்தான் வேதியவடிவாய். அ.

சரணம.

1.

வநதஸ்ரீ மாதவன் வாதாடும் இருவரின்
வாயமொழிக கேட்டும்பல வகையில் பரிகசித்தும்தன்
சிநதையி லனபுகூர்நது சிறந்தசா யுஜ்ஜியமும்
தநதிட வேகருணை தான்பூண் டறையலானான். அ.

2.

ஆரடா நீவிருவா அடாவழக் கிடும்சேதி
அனைத்தையும் உண்மையாக அறைந்தா லுடனேதீர்ப்பேன்
போரிட வேண்டாமுங்கள் பொருட்டாக வேவந்தேன்
நேரடா வென்றன்பாக நெடியோன்பு கன்றிட்டானும். அ.

3.

மறையவ னுரைகேட்டு மகிழ்ந்தாம் பர்டுவானும்
மனதில் மிகுந்ததுயர் மேவிய அரக்கனும்
பெருமை மிகப்படைத்த பெரியவ ரேயென்றேற்றி
பெட்புடன் தாங்கள்பூண்ட போரவா வைச்சொல்வாராம். அ.

விருத்தம்.

வேதியன் றனையரக்கன் வேண்டியிம் மேலோன்செய்யும்
நீதிசே ரேகாதசியின் நிகழ்த்தொணுப் பலனேடென்றும
தீதா ஹரியைப்பாடும் திவயகை சிகப்பண்பலனும்
மாதவா தரச்செய்தாலென் மனமகிழ்ந் திடுமென்றானே.

மறையவ னடியைப்போற்றி மாசுசேர் பாடுவானும்
இறையவா இவ்வரக்கன் இயம்பிடும் சொல்தகாது
பறையனும் அடியேன்முன்புன் பசிக்கெனைப் புசிப்பாயென்று
உறுதியாய்ப் புகன்றேனன்றி உரைத்திலேன் வேறென்றானே.

அடிபணிந் திரண்டுபேரும் அறைவதைக் கேட்டுமகருள்
திடமதும் பரிசோதித்துத திருமாலா மழகநம்பி
உடனவர் முன்செய்வினையும் உணாநல் லருள்புரிந்தும்
உடையவன் கூணத்தில்கெருடா ரூடனாய் விளங்கினானே.

இராகம் சஹானா தாளம் சாப்பு.

பல்லவி.

தரிசனம் ஈந்தானே தயைகூர்ந் தழகநம்பி
தரிசனம் ஈந்தானே.

அநு பல்லவி.

தரிசனம் ஈந்தானே தனதிரு அடியாற்கும்
வரிசை வரிசையாக வானோர்க ளடர்ந்தேற்ற. த.

சரணம்.

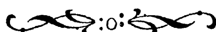
1.

நாரதர் யாழேந்தி பாடவும் தும்புரு
நன்மிரு தங்கம முழக்க
நோரதா யப்ஸர பெண்கள் நாட்டியமாட
நேர்மையாய் அயனிந்த்ரன் நீலகண் டனும்சூழ. த.

2.

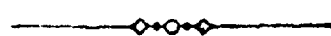
கெருடா ரூடனாயும் கௌத்துவ பீதாம்பரமும்
கௌமோ தகியு மணிந்து
இருகையில் பாஞ்சஜன் னியமும்ஸு தர்ஸனமும்
இணையற்ற ஸாரங்கமும் இலகும்நந் தகமேந்தி. த.

ஸ்ரீபதி தன்சேவை ஸ்ரீபூமி நீளையுடன்
ஸ்ரீகர மாய் ஸாதிததும்
பாப ரஹிதராகதி பக்தாக ளின்மனஸ்
தாபங்க ளைத்தீர்த்தும் தன்பதம் அருளவே. த.

ஸோமசர்மாவென்னும் மறையவனாகிய ப்ரம்மராக்கதனும்
சுகுணவானென்னும் மகாராஜனாகிய நமபாடுவானும்
தங்களிடத் தன்புகூர்ந்துத் திருக்காக்ஷி யளித்தாட்கொண்ட

ஸ்ரீ சுந்தரபரிபூரண சுவாமியைத் துதிப்பது.

நாதபிந்து கலாதி நமோ நமோ என்ற வர்ணமெட்டு.

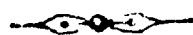
பாஹி அழகிய நம்பி நமோநமோ
பகத வதஸல சுவாமி நமோநமோ
பாஹி சுந்தர பரிபூர் ணனெபக்ஷி
பாகா நமோ.

ஆஹி பூஷண னயனுமிந் திரனும்
அண்ட ராதிய ருமபணிந் தேற்றிடும்
ஆஹி சயனஸ்ரீ அம்புஜ நாபனே
ஐயா நமோ.

தேஹி ஆரண மூலாந மோநமோ
தென்கு றுங்குடி வாஸாந மோநமோ
தேஹி தீனத யாளா திருவுறையும்
தேகா நமோ.

பாஹிமாம் வில்சங்க சக்ரம்ஸா ரங்கம்கதை
பதும முமதரித் தும்அப யவரத
பாஹிமாம் வாயோகி யெங்களை யாட்கொண்ட
பரனே நமோ. பா.

மலுடிவயிற்று மகன்போலே என்ற வர்ணமெட்டு.

கனகபீ தாம்பர தாகரு ணலய
காாமுகில வணணமெகரு டாருடா
கமலைம ஞோறரா காமித தாயக
கம லா க்ஷா.

ஸனகஸ நந்தன ஞாநிய ரும்துதி
சாற்றிப் புகழுமஸஜ் ஜனபோஷக
ஸரஸிஜ நாபஸ்ரீ ஸதவகு ணதமக
ஸா வே சா

இனகுல ராமனும் யெதுகுல கிருஷ்ணனுய்
இங்கிலத தினிலுறை மாந்தருககு
இகபர ஸாதக மடையும் நெறிவிதித்த
இறை யோ னே.

தினகர கோடிதே ஜோமய வடிவனே
திருக்குறுங குடியில்வ ளாபவனே
திருவுளம் கூர்ந்தமெ யெங்களை யாட்கொண்ட
திரு மா லே.

மருவே செறித்த குழலாள் என்ற வர்ணமெட்டு.

கருணா காப்பேர் தவரு மலுந்தன்
கழலேற் றிபோற்று மடியாாககு
கலுஷங் களென்றும புவிமீ தாருமல
காப்பாற் றியோஙகும் கமலாக்ஷா.

வருணா லயத்தை மதனம் செயவித்து
வருவித ததிவய அமுதத்தை
வானோர் களுக்கு களுவா யளிதத
வனஜாட் சனுந்தன் கழல்போற்றி.

ஹரிணாட் சியர்க ளாம்கோ பிமாரின்
அகத்துட் புகுந்து மறைவாக
அழகா கவெண்ணெய் தயிர்பால் கலந்து
அன்பர்க் குமிந்து உண்டோனே.

சரணும் புரோரு ஏழைமைகைப் பணிந்து
சாற்றம் கொண்ணுத நின்காக்ஷி
சரியா ககணமுன் களித்தோம குறுங்கை
சாக்ஷாத கரித்த சர்வேசா. க.

வங்கார மார்பிலணி என்ற வர்ணமெட்டு.

ஜலஜாக்ஷ ரிஷிகேசா ஜலதிசய னஸ்ரீசா
ஜெகங்களீ ரேழைப்பரி பாலிக்கும் சாவேசா
ஜென்மஸாரத தக்கமாகவே அடியாரை யாண்டருளும்
ஜெக தீ சா.

பலவாணு கியபலியால பாகசா தனையர்க்குன்
பாதமே கதியென்று சரணபுகுந்தி டவேதேற்றி
பார்க்கசிறு வாமனனாய் மூன்றடிமண் யாசித்திட
பாச மீ தில.

மலைபோல வேவளர்ந்து மாபலியின் முடிமீதுன்
மலர்பாதம வைத்தழுத்தி மண்ணுலகின் கீழ்சேர்த்து
மாக்ஷிமிகும புரந்தரனுள மகிழ்வெய்த வேகாத்த
மறை மூ லா.

பலவாராயத துதிகதேற்றும் பலியின்வேண் டலுக்குவந்து
பாரிலதிருக் குறுங்குடியி லேகுதானும் பியாய்க்காக்ஷி
பரிவுடனே யளித்தோங்கும பாத்துவனே ஸ்ரீசுந்தர
பரி பூர ணா. ௨.

தொந்தி சரிய என்ற வர்ணமெட்டு.

அழக கம்பீராயா உனதுதிரு
அருளுக்கு நிகருண்டோ அவனிமிசை
அடிமையா மெங்களுக்கு அரியகாக்ஷி
அளித் தோ னே.

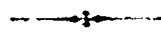
பழவி னைகள்போக்கி பரிவுடனே
பக்தரை யாழ்பவனே ஸ்ரீசனே
பரமனு மஜனிந்திர ரூதியரும்
பணி பா தா.

பழியும் பாதகங்கள் செய்துழன்ற
பதிதனு மஜாமிளனுன நாமங்கூற
பரம பதத்தையன்பா யீந்தாட்கொண்ட
பரந் தா மா

எழில்மி கும்குறுங்கை பதிவிளங்கி
எங்குமவ்யாபி யாயும றைகாகளீ
ரேழைக் காத்துவோங்கும் அன்பருக்
கெளி யோ னே அ.

பாதிமதிநதி போதுமணிஜடை நாதனருளிய குமரேசா
என்ற வர்ணமெட்டு.

சுந்த ரபரி பூர்ணத யாகர
சுபங்க ளருளுமகரு ணாகரனே
சுத்தஸாத வீகமு மெய்ப்பொரு ளாகியும்
சுஜனாக ளேற்றிடும சுசரித்ரா.

பந்த பாசங்க ளென்று மணுகிடாமல
பாமிசை யன்பரைக் காப்பவனே
பாற்க டலசய னுபார மேஷ்டியை
பண்புட னருளிய பரந்தாமா.

இந்தி ரையைத்திரு மார்பினி லேற்றவா
இருநான் கெழுத்துக் குடையோனே
ஈச னேரிஷி கேசகோ விந்தனே
ஈரைந் தவதார மெடுத்தோனே.

செந்தி ருவுறையும் செழித்தக் குறுங்குடியில
செல்வமா யோங்கிவ ளர்பவனே
செவ்வை யாகவே யெங்களை யாட்கொண்ட
சேஷசயனஸ்ரீ ஜெகதீசா. அ.

சரணகம லாலயத்தில் என்ற வர்ணமெட்டு.

வடிவழக நம்பிரா யனெயுந்தன் றிருக்காக்ஷி
வண்மைதனைப் புகலவிப் புவிமீது
வல்லவர்க ளுளம்முளரோ வாரிதியி னிற்றுயிலும்
வார்ணரெட் சகனெஸ்ரீ வன ஜா

புடவியின் னாதிபதி னன்குபுவ னங்களையும்
புகழ்மேவும் திருவுதரத் தினில்வைகது
புவிலயனும் கரிஹரனும் புரந்தரனும் தொழுதேற்ற
புதுமையாய்க் காக்கும்புஷ் கர ஞ பா.

வடிவிலகும் சங்கம்சக் கரமும்ஸா ரங்கம்கதை
வரியநதபது மதனுடனே வாளேநதி
வனதுளவ மாலைபீ தாம்பரமும் கௌஸ்துவம்ஸ்ரீ
வத்ஸமரு வுமபூண்ட வல் லவ னே.

அடவிதனி லெங்கள்பா லன்புகூர்ந் தாட்கொண்ட
ஆதிமூ லப்பொருளே அகிலேசா
அவனிமிசை குறுங்குடியி லேந்துவடி வாயோங்கும்
ஐயஸ்ரீ சுந்தர பரி பூர ண. வ.

கருப்பத்தூரிப் பிறவாதே கனகப் பாடுற்றுழலாதே என்ற
வர்ணமெட்டு.

ஸ்ரீசுந் தரபரி பூர்ணேசா சின்மயவடிவனே பவநாசா
ஸ்ரீகர னேயடி யாரநேசா ஸ்ரீமகாலெக்ஷுமியின் பராணேசா.
வாசவ னரனயன் பணிபாதா வணமைசே ஸதவகு ணவினோதா
வனஜனுக் காரண குருநாதா வாரண பாலனே ஜெகஞ தா.
ஸாசிர நாமனே ஸர்வேசா ஸாவவி யாபக லோகேசா
ஸனகஸ னாதியா மனவாசா ஸாவிஜநாபனே ரிஷிகேசா.
குஸுமசரன்பிதனே குணபூரண குறித்தவிடத்திலெங்கும பரிபூரண
குடில மகற்றியெங் களையாண்ட குறுங்குடி யுறைமர கதவாண. ஸ்ரீ.

சிறந்தவரும் கரியுரிபோர்வையும் என்ற வர்ணமெட்டு.

சிறந்த நூபுரம் பாடகத் தொலிமலி சீர் பா தா—ஐயா
சீர்மி குந்தபீ தாம்பரத் தையுடுத்த ஸ்ரீ நா தா.
பறந்த மார்பினில் கனகமுந் நூலும்பங் கஜ சே யும்—ஐயா
பண்பு கழ்ந்திடும் கௌஸ்துவ மணியணிந் துள நா தா.
நிறுத்து வவமபூண யெர்திருக கரஙகளி லெழில் மே வும்—ஐயா
சுந்தும் ஸுதர்ஸன மாதியு மேற்றகு ணவி னோ தா.

செறிந்த குழலகுறங் கைவல்லி ஸ்ரீபூமி நீளா வும்—ஐயா
சோத துணைபபுடை சூழ்ந்தில குமருறுவ குடி கா தா. சி.

விருத்தம்.

இவவித மிரண்டுபேருக் கினியநற் காக்ஷியீந்தும்
ஒவவொரு வாசுளுாளில ஓர்கிமுன் செயதீவினையை
செவவையா யவரேயுணரச செயதவா ஜென்மமபோக்கி
அவவிரு வற்குமமுகந்தி அன்புகூாந தளிததிட்டாமே

மூங்கி முழுதுகிற பெண ணெபெணகிகொரு என்றவர்ணமெட்டு

இராகம தனயாசி தாளம ஆதி.

பலலவி.

சாயுஜ்ய மடைந்தாாநம் பாடுவாளும் அரக்கன்
சாவோதத மனோ சேவிதது

அநு பலலவி.

மாயபா சஙகளாதி மனனுல கினபநததை
காயஜ னையனிட கருணையால ஜெயிததோஙகி. சா.

சரணம.

1

கரியமால் தரிசனம கணனுள் குளிரப்பாாத்து
காம வினையை ஒழிதது
ஒரியாம அடிகமப் பிறதிருக தாட்பணிநது
ஓரிஓரி யெமனுலகுந செயலை மனமகனிநது. சா.

2

நீலமேக ஸ்யாமள வண்ணன புகழைப்பாடி
நிலையான பததனை நாடி
பாலும்நீ ருமபோல பகதர்கள ஒருமிதது
நாளும ஆறுருபனே நாததமும் பதது நிததூ. சா.

3

தேவர்கள் கற்பக மலாமழை வருஷிகக
தேவதுந் துபி யொலிக்க
பூவுல குமவிண்ணுமஸம பூரணமாய செழிக்கவும்
பூசுர வேங்கட ராயன்சொல சிறக்கவும. சா.

விருத்தம்.

1

முற்பகல் செய்தவேள்வி முடிவுறா தழிந்தகோதால
பற்பல கலையுணர்ந்த பாரபபன னரசகனும்
அற்பசண டாளனாக அரசனும சுராவிகிதத
கற்பனை போலுதித்தக காலமும் கழித்திட்டாரே.

2

மூற்பக விழைத்தவினையால முதுமறை யோனுமவேந்தன்
உற்பவ மாகியையத் தழுனறும தம மலலைபோககி
கற்பக நாட்டினகோவும கஞ்சனும் பவனுமபோற்றும்
ஸற்பச யனன்போன்பால ஸாயுஜ்ய மெயதினரே

மங்களம்.

ஆதிமூல மானதேவ—என்ற வர்ணமெட்டு.

இராகம் ஹிந்துஸ்தான்கோடி தாளம் தருஸர ஏகம்.

பல்லவி.

மஙகளம் மஙகளம ஜெய மஙகளம

அநுபல்லவி.

அஙகஜபித அமரசேவித ஆரக்ஷி பூரதகதா
மஙகளகர மநதரதர மாம ஞேறரா
சங—க—சக—ர
சஙகசக்ர பாணியுனக்கு சாவமஙகளம ம.

சரணம்.

1

மச்ச கூர்ம வராஹநார சிஙகவாமனா
மானி லததில இனகுலத திறைவாமாதகனா
பசசைமேனி பவளவதன பகதபாலனே
அச்—சு—த—னே
அச்சுதனே உனது திருவ டிககுமங்களம். ம.

2

தாசரதி புத்த கிருஷ்ண கல்கியானவா
தாஸ போஷ வாஸுதேவ தானவாந்தகா
ஸ்ரீசனேஸ்ரீனி வாஸனேரிஷி கேசஜெகதீசா
பா—ச—பந்—த
பாசபந்த மோசனுவு னக்குமங்களம்.

3

அம்புவிப்பு கழ்குறுங்கை பதியி லோங்கும்ஸ்ரீ
அழக நம்பி யெநம்பாடு வாரைக்காததவா
உமபர்கோன்முறை கேட்டுவந்தவா உலகளந்தவா
அம்—பு—ஜா—க்ஷ
அம்புஜாக்ஷ வெங்கட்ராய னகததுளமர்ந்தவா. ம.1

வாழி விருத்தம்.

வாழிஸ்ரீ அழகநம்பி வரமருள் குறுங்கைவல்லி
வாழிநான் மறைபுராணம் வானவா முனிவோர்மாந்தர்
வாழிதென் குறுஙகைதன்னில வளர்ஜீயா மடமுமோஙகி
வாழிவேங கடராயன்சொல வளமலிந தலகிலவாழி,

சுபம்! சுபம்!! சுபம!!!

நம்பாடுவார் சரித்திரம் முற்றிற்று.

